لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې

(د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره)

لومړی ټوک

زيـار ښکونکي:

عـبدالـوهاب مومند

عـبدالمبـين صافی

نـورگل [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

کتاب: لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې
زیارښکونکي: عبدالوهاب مومند، عبدالمبین صافی او نورګل اندړوال
سمون او اېډېټ: عبدالمبین صافی او عبدالوهاب مومند
کمپوز او ډېزاین: زیار ښکونکي
خپروندی: نور خپرندوی ټولنه
د خپرېدو کال: ۱۳۹۸ لمریز
چاپ وار: لومړی
د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپځای: کابل/ افغانستان

د دغه کتاب ټول حقوق له زیار ښکونکو سره خوندي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د ادب لارويانو ته چې د

ادب په لاره ګرځي، او د ادب په لاره پايي..!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

لا به ډېر ګلونه وشي په دا بڼ کې............................ ز
نامی از خویش در جهان بگذار............................ي
زنده گانی برای مردن نیست............................ي
لا به ډېر ګلونه شنه شي په دې بڼ کې............................ك
څو خبرې............................ م
محمد طاهرقلم دوست 2
بندي امير جان (امير جان بنګي)............................ 5
غایب بورجان 8
جمعه خان توخی 11
ضيا الحق نګهت............................14
عبدالخالق داور............................17
محمد وسیم مومند............................20
ذکر الله ملنګ............................23
شکرالله خوشحال صافی 27
عبدالروف وافی 31
احسان الله درویش 34
بریالی مشتاق 37
عبدالکریم جاوید............................39
بسم الله شریفی 42
توریالی توخی............................45

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز محمد راز 48

احمد شاه پاځون 51

محمد عوض نومیال............ 54

قاري شېرعلي لکنوال 57

ذبیح الله نوري سلېمانخېل 60

شفیق الله احمدزی 63

عبدالکریم کبیری 66

محمد کریم ادیب 68

سید اسد الله غالب 72

احمد جاوید حکیمی............ 75

ناصر سروري............ 78

عبدالمتین شورش............ 81

نورګل اندړوال 84

عبدالمبین صافي 88

رحمت الله قریشي............ 91

عبدالقیوم طاهری 93

فضل الرحمن سیرت 96

سمیع الله دولت زی............ 99

عبدالوهاب مومند 102

عاشق الله جلال زوی 105

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به ډېر ګلونه وشي په دا بڼ کې

ادبي تذکرې د يوې ژبې ادب تاريخ ته خام مواد په لاس ورکوي، يا په بل عبارت د ادب تاريخ ليکنې ستره تکيه د تذکرو پر معلوماتو ولاړه ده. هسې تذکره په پښتو ادب کې اوږده مخينه لري، تذکره اولياء او پټې خزانې زموږ د ادب تاريخ سترې برخې خوندي کړې او د څېړنې ګڼ مواد او موارد يې په لاس راکړي دي.

تذکره ذکر کولو يا يادون ته وايي چې عربي مصدر لري او په ادبي اصطلاح کې هغه اثر ته ويل کېږي چې د شاعرانو حال او احوال، ژوند، لوړې ژورې او د اثارو منظومې او منثورې بېلګې په کې معرفي شوې وي.

په تذکره کې موږ د ليکوال يا شاعر له ژوند څخه هر اړخيز معلومات تر لاسه کوو، مثلاً څوک دی، څنګه دی، چېرته زېږېدلی، د چا کره زېږېدلی، څومره زده کړې، څه فعاليتونه او څه کارونه يې کړي، څومره اثار لري، څه وخت مړ شوی، قبر يې چېرته دی؟ سبک او يا د سبک پيروي يې څنګه ده؟

د ادبياتو څېړونکو د تذکره ليکنې لپاره ځانګړنې ټاکلې دي چې لومړی يې د شاعر بشپړ حال احوال، دويم يې د هغه اثار او پنځونې، درېيم يې د موضوعي او شکلي اړخ څېړنه او څلورم يې هم نثري او شعري بېلګې راوړل دي.

دې ځانګړنې ته په پام سره کله کله زموږ ادب تاريخونه او ادبي تذکرې يو د بل حريم ته ننوځي او لوستونکي ته نا مسلکي معلومات وړاندې کوي. په ادبي تذکره کې د ليکوال يا شاعر هر اړخيز ژوند را اخيستل کېږي، د شخصي ژوند برخې يې را سپړي، غير ادبي فعاليتونه يې يانې هغه چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو سره تړاو نه لري، را اخیستل کېږي، کورنۍ، قوم، قبیله، عادتونه، ځانګړتیاوې، زده کړې او په ټوله کې یې له ټول ژوند یو انځور وړاندې کوي.

خو ادبي تاریخ بیا تر ډېره سره کار نه لري، یوازې د لیکوال یا شاعرانو له ادبي ژوند، ادبي اثارو، کړو وړه او فعالیتونو سره تړاو لري او حتی ځینې وختونه خو بیخي ارزښتناکو ادبي اثارو او بېلګو ته اهمیت ورکول کېږي.

ادبي تاریخ موږ ته دا معلومات راکوي چې د لیکوال فکر څه ډول دی، د کوم سبک یا مکتب بنسټګر یا استازی او پیرو دی، ادبي پنځونې یې په څه ډول حالاتو او ټولنیزو شرایطو کې رامنځته کړې دي، خو دا چې له چاسره یې اړیکې وې، بیوګرافي، اصل و نسب، کور، پیدایښت او هدیره یې چېرته ده، دا کار ادبي تذکرې ته پرېږدي.

په ادبي تاریخونو کې لکه څرنګه چې د ادبیاتو تعریف کې راځي، هنري ارزښت ته اهمیت ورکول کېږي، څېړنې او مطالعات ورباندې کېږي، خو په ادبي تذکره کې بیا ادبي ارزښت ته پام نه کېږي، هلته شاعر او ناظم دواړه یو ډول راوړل کېږي، د اثارو کمزورۍ او پیاوړې ټکي هم ارزوي.

ادبي تذکره یوازې یوه یادونه ده، له ورکې څخه د یوه ادیب او ادبي توکي ژغورل دي، تذکره لیکوونکی دا نه وایي چې شاعر یا دا لیکوال تر هغه بل ښه یا بد دی، دا آثار څومره ادبي ارزښت لري یا یې نه لري، خو ادب تاریخ ورباندې ارزونه، تحلیل او شننه کوي، یوازې په تشه اخیستنه او یادونه بسنه نه کوي،

په تذکره کې ممکن پر یو دوو بېلګو بسنه وشي، خو ادبي تاریخ کې د هغه ګڼې بېلګې او ادبي پنځونې خوندې کېږي او ټول ادبي ژوند یې په تفصیل سره را نغاړې، خو د ادبیاتو له دایرې له وتلو نورو فعالیتونو او لاسته راوړنو سره یې کار نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د شاعرانو تذکره زموږ د تذکرو د لړۍ یوه بله غوره زیاتونه ده چې په چاپ سره به یې د یوې لرې پرتې، خوا ادب پاله او سمسورې سیمې د اوسنیو شاعرانو ژوند لیکونه او د اثارو بېلګې خوندي او د ادب د پانګو ښکلا شي.

د یادې تذکرې ځانګړتیا په دې کې ده چې د پښتو او دري ژبې دواړه شاعران په کې یو د بل تر څنګ راغلي او دا په تېر کې زموږ د ادیبانو یوه تشه وه چې یو د بل له تجربو یې ګټه نه اخیسته او سره لرې شوي وو.

اوسنۍ ادبي تذکره ممکن د تذکره لیکنې په ځینو عالي معیارونو برابره نه وي، خو بیا هم ځکه د ستایلو وړ ده چې زیارکښانو یې په کمو امکاناتو او د ژبنۍ خواخوږۍ له مخې نه دې غوښتي چې ددې اوسني شاعران د زمانې له ذهنه ووځي او هغه د عبدالباري جهاني خبره شي چې:

د غرونو ګل وم غوړېدلو کې چا ونه لیدم

لکه نسیم په تېرېدلو کې چا ونه لیدم

دا چې تذکرې له مسلکي اړخ او خوندي کولو ور هاخوا د شاعرانو او ادیبانو په هڅونه او ویښولو کې هم ستره ونډه لري، نو باوري یم چې ددې ټولګې په خپرېدو سره به هم په تذکره کې راغلي شاعران د خپلو اثارو کیفیت ته لا ډېر پام وکړي او هم به له ادب سره خپلې ژمنتیا پالنې ته دوام ورکړي.

په مینه او ادب

ګل رحمن رحماني

۱۳۹۸، د غویي ۳ مه

بغلان پوهنتون/ پښتو څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامی از خویش در جهان بگذار   زنده گانی برای مردن نیست

کتابی که شما در دست مطالعه دارید، چکیده یی افکار شاعران ولایت بغلان خصوصاً تراوش مقفای اذهان شیرازه بندان ولسوالی بغلان مرکزی است.
جای مسرت است که علیرغم نابسامانی های اجتماعی و سیاسی و اقتصادی به همت شایقان شعر و ادب این کتاب اقبال چاپ و نشر یافته است. با وجود کمی ها و کاستی هایش روزنه ی امیدیست برای محصلان و دانش در مورد شعرای گمنام این گوشه ی از سرزمین کشور عزیز ما، شعرای تازه کار و نور پردازی که اوضاع و احوال میهن را از ابعاد مختلف در قالب نظم به رشته ی تحریر در آورده اند.
بدین وسیله نام شان در جریده ی عالم به یادگاری خواهد ماند. در شرایط بحران و جنگ های داخلی این مجموعه چون گلی در شوره زار وطن و احساسات آدم هاست. کلام موزون و متخیل در طول تاریخ ادب هوا خواهان و مشتریان فروانی داشته است و خواهد داشت. با صنعتی شدن جهان و کمپیوترایز شدن دنیا و دغدغه ی زندگانی هر روز نیاز انسان به این گونه متاع ادب بیشتر از پیش احساس میشود.
امید واریم این نمومه ی کوچک راه گشای چاپ آثار بعدی شاعران و نویسندگان و هنرمندان این خطه گردد. و عطش خوانندگان کالای ادب را فروکش کند. به امید قطع جنگ و صلح سراسری در کشور عزیز مان، جا دارد از تمام عزیزانی که با پشت کار و سعی خستگی ناپذیر در گرد آوری اشعار این مجموعه سعی و تلاش بی معاش فرموده اند قدر دانی کنیم.

بعد از وفات تربت ما بر زمین مجوی
در سینه های مردمِ عارف مزارِ ماست

عبدالخالق داور

بغلان مرکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به ډېر گلونه شنه شي په دې بڼ کې

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې په نامه چې کومه ادبي ټولگه په پښتو او دري ژبو چاپ ته آماده شوې ده محتوايې د غزل، صوفيانه، حماسي، علمي او په ولسي فورم کې ده، د مرکزي بغلان ولسي شاعرانو د اشعارو نمونې دي، چې هنري فن احساسات او عواطف پکې د هېواد ناخوالې، درد، بې عدالتي په شاعرانه انداز او ادبي فن د مانا دارو الفاظو جوړښت کې له ورايه ځرگندېږي.

ددې شعري ټولگې اشعار په پښتو او دري ژبو د ادب مينوالو ته د ځوانو او تاندو شاعرانو او ادب پالو په هڅو هر يو ښاغلی عبدالمبين صافی، عبدالوهاب مومند او نور گل اندړوال په زيار او همکاری چاپ ته تر دې ځايه رارسولي دي. خدای (جل جلاله) دې دوي د اوږد عمر خاوندان کړي، چې همداسې نورې کړني په لاس ولري او تل د لوستونکو ادبي تنده پرې خړوبه کړي. که څه هم په مرکزي بغلان کې ۱۳۸۵ لمريز کال راهيسې د پښتو او دري ژبو شاعرانو شتون ډېر شوی دی، خو تر اوسه د گوتو په شمار شعري ټولگي يې چاپ شوی دي . د خدای (جل جلاله) په مرسته د ځوانانو ادبي خوځښتونه د دې ښکارندويي کوي چې که نن نه سبا ته د سپرلي په راتگ باندې آرامه او بې ډاره ژوند سره ددې بڼ گلان راوټوکېږي او ښکلا به يې د طيف مخ ته راوغوړېږي. او د غوټيو ښکلا او خولې له خندا ډکې شي.

تر دې دمه د مرکزي بغلان ځوانان او د شعر مينه وال په ادبي غونډو کې گډون کوي چې بېلگه يې د بغلان دې پوهنې ادبي بهير، د مرکزي بغلان د کوړچنار ادبي بهير او د مرکزي بغلان دې ځوانانو يووالي شورا ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځښتونه دی، چې اونۍ کې یو ځل دا غونډه جوړېږي او ځوان او تاند ویناوال خپلې لیکنې اوروي .

ځوان لیکوالانو او شاعرانو نه مې هیله داده چې د یووالي په مټ او د قلم په ځواک خپلو هڅو ته دوام ورکړي، خپل په هنري فن او ادبي ژبه او سبک د خپل ژبې غنامندي لپاره د کتاب په چاپولو خپلې وروسته پاتې ټولنې ته د چوپړ جوګه شي او خپل ګران او ارزښتناک وخت دې د کتاب په لوستلو او لیکلو سره بوخت وساتي(نورو ولیکل موږ ولوستل، موږ یې لیکو چې نور یې ولولي).

په درنښت او مینه

جمعه خان توخی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

ادب د علومو سمندر کې یوه لویه څپه ده، چې خوند او ځواک یې د انسان ضمیر سره تړاو لري. ادب داسې ښکارنده حقیقت ده، چې تل یې ویښ ضمیرونه په حرکت راوستي او ویده ضمیرونو یې په کلکه لړزولي دي. د علومو په سمندر کې هر چا خپل وس کړي دي، څو ډېر ولوبېږي او ډېر څه لاسته راوړي، ځکه چې ګاڼه او خوند یې په کې موندلي. د تاریخ پاڼې ځکه رنګینې شوي او په خوند خوند لوستل کېږي چې تېرې پیښې او کیسې زمونږ تر غوږونو رارسوي او ډېر نا ویلې کرښې د کتاب په مخ راباسي. دا چې لیک په کاغذ شو، شتون یې حتمي؛ خو زوال یې خورا ستونزمن ده په همدې موخه زمونږ ټاټوبي (مرکزي بغلان) کې شاید په پېړیو وړاندې شاعران او ادیبان تېر شوي وي؛ خو اوس مهال یې نوم او یا کومه نښه نه ترسترګو کېږي، همدارنګه اشعار او آثار یې هم د هغوی پشان د هېر رومان ته سپارل شوي دي، غواړو دغه لړۍ پای ومومي او زمونږ د دورې ادیبان د هېر یاد ته ونه لېږدول شي. دا چې زمونږ بڼ کې ډېر شاعران او ورته نورې رنګینې غوټۍ بلا هیله بخښونکي دي؛ نو وموغوښتل کرکر د بڼ ګلان په ادبي تذکره کې راونغاړو چې یاد یې تل سمسور پاتې شي. مرکزي بغلان کې لا تر اوسه کومه ادبي تذکره نده لیکل شوې او نه په دې اړه کوم کار شوی، (لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې) لومړنۍ ادبي تذکره ده چې چاپ ته سپارل کیږي، یادې تذکرې په پنځونو کې یو نوښت دا دی چې بغلان مېشتو شاعرانو ژوند لړۍ او اشعار د هغوی پخپلو مورنۍ ژبو وړاندې شوې، چې ادب ته د ژمنتیا او یووالي ته مو د وفا ښکارندوي کوي، دغه نسخه کې د ورکو شخصیتونو پېژندلو سره سره هڅه مو کړې هغه شاعران چې مرکزي بغلان کې یې ادب ته خدمت کړی خو یادې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې کې ژوند نکوي هم راونغاړو، همدارنګه داسې څېرې چې ګمان نکېده لا تر دې دمه دې شاعر وي او یا یې په اړه لا تر اوسه چا یوه کرښه نده لیکلې په اړه یې څېړنه شوې او نا ویل شوې یې دلته لیکل شوي دي. د تذکرې مالوماتو په راټولونه کې تر ډېره هڅه شوې چې جامع او په علمي بنه مالومات راټول شي، څو د یوې علمې سرچینې توګه ترې ګټه واخیستل شي لکه څرنګه چې د کره مالوماتو راټولونه ستونزمنه کړنه ده؛ خو په الهی نصرت سره بریالي شو، یاد آرمان ته ځان ورسوو. دا چې انسان خطا کار دی نو یادې نسخې کې به موږ هم ډېرې تېروتنې کړي وي د لومړنۍ تذکرې او د لومړني اثر په توګه د زیارکښو بخښنه ومنئ او د لا سمون په پار مو مرستو او نیکو پېرزوینو ته سترګې په لار یو. لکه څنګه چې دا د تذکرې لومړنۍ ټوک ده ګڼ شمېر نور درانه شاعران به پاتې وي، لومړي کې زموږ بخښنه ومنئ او ورپسې که خدای غوښتې وي په دویم ټوک کې به مو حتماً راونغاړو. د یادولو وړ ده چې ټولو ورونو، ښوونکو، ادب پالو او مخلصینو څخه لکه: د بغلان د ځوانانو یوالي ټولنه، د انګلستان هیواد کامبرج پوهنتون غړي افغان محصل ډاکټر وحید وطنیار، جمعه خان توخي، احسان الله درویش، عبدالخالق داور، محمد اشرف وطنیار، ګل الرحمان رحماني، نجیب الله پاڅون، محمد کریم ادیب، ناصر سروری او ګڼ شمېر نورو ښاغلو څخه یوه نړۍ مننه چې د کرکر ګلونو په غوړولو، ځلولو او لا سمونه کې یې مونږ سره شپه او ورځ نه ستړي کېدونکي مالي او ځاني هلې ځلې وکړې او خپل ارزښتناک وخت یې مونږ ته راکړ. الله (جل جلاله) دې د هغوي او ټولو مسلمانانو د نیکۍ پله د مېزان په تله کې درنه لري.

په خورا ادب

عبدالمبین صافی

مرکزی بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد طاهرقلم دوست

محمد طاهر قلم دوست فرزند مرحوم محمد موسی نوه مرحوم بابا خان میباشد. وی در سال۱۳۲۱هـ.ش در ولسوالی قره باغ ولایت کابل در یک خانواده دیندار و روشنفکر چشم به جهان گشود.
موصوف با چالش های که فراه راه زنده گی وی قرار داشت، موفق به تعلیمات ثانوی و تحصیلات عالی نگردید. صرفاً توانست از سال ۱۳۳۴ هـ.ش الی ۱۳۴۰هـ.ش دوره ابتدائیه خویش را اتمام نماید.
قلم دوست نخستین شعر خود را در سال۱۳۹۳هـ.ش سراید، وی نابسامانی ها و بی عدالتی ها در سطح کشور را مسبب آغاز شاعری خویش میخواند، قلم دوست به دو زبان (پشتو و دری) شعر می سراید.
به تمامی شاعران جوان و شاعران کلاسیک علاقه دارد. قلم دوست در فعالیت فرهنگی و انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی سهم فعال داشته و از اسمای زرین در این عرصه یاد میشود.
دو مجموعه شعری آماده به چاپ داشته که عنقریب بدسترس فرهنگ دوستان قرار خواهد گرفت. امنیت و آرامی در سطح کشور و کوشائی جوانان در بازسازی و عمران وطن از بزرگترین آرزو هایش یاد میکند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ما پــــرېږده د قلم سره تنـــها يوه شـــېبه
چه وليکم غـــمونه د دنـــيا يـــــوه شېبه

دنيا کې خوښــي نشته ټــول غمونه راورېږي
په غم کې به څوک څه کــوي خندا يوه شېبه

آدم(ع)په يو خطا باندې ســـل کـــاله ژړا وکړه
تا ونه کړه په زر گــــــناه ژړا يـــوه شېبه

غيبـت زمونږ د لوبې مجـــلس ښـه وسېله ده
تېرېږي نه پر مونـــږه بې گنـــاه يوه شېبه

الله په امـــرو نهې بانـــدې څومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه

که وېره د محشر ولرې گـــوره قلـــمدوسته
بيا هېڅـــکله نه گـــرځې بې پـــروا يوه شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

عالم همـــــه به ماتـم ما گـــريه ميکند
بر حـال ما طـــيور هــــــوا گريه ميکند
بر ياد هـر شـــهيد وطـــن تا به روز حشر
تا جـــاودانه ارض و سمــــا گريه ميکند
بر نعـــش آن جوان که دامـــاد می شده
مادر به هردو دســـت دعـا گريه ميکند
معصـوم کودکی که بجز يک پدر نداشت
وحشـــت زده بـــپای آبا گـــــريه ميکند
آند دختريکه بخـــت سيـــاه بود نا اميد
در سوگ نامــــزد به خفا گـــريه ميکند
با هموطنان اســـت قلمـدوست غمشريک
زيرا کــــه به هـــمراه شمـا گريه ميکند

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـندي امـير جان (امـير جان بـنګي)

بندي امير جان چې وروسته يې په امير جان بنګي سره شهرت ومونده د سيد احمد جان زوی او د قاضي قاسم لمسی دی، په ۱۳۲۴ لمريز کال د تګاب ولسوالۍ د نوروزخېلو کلي کې فانۍ نړۍ ته سترګې غړولي دي.

نوموړي هيڅ رنګه تعليم او تحصيل په ښونځي او يا هم پوهنتون کې ندي ترسره کړي، خو وايي څه نا څه ديني زده کړې يې د کلي په جومات کې ترسره کړي، بندي امير جان يو صوفي شاعر دی، د هېواد سپيڅلي جهاد موده کې د هـــېواد آزادي لپاره بندي شو، چې بندخونې کې په بندي امير جان يادېده، د وخت په تېرېدو سره يې نوم په بنګي اميرجان يا اميرجان بنګي سره شهرت پيدا کړ.

بندي وايي په ۱۳۵۹ لمريز کال د جهاد په موده کې يې يو ورځ کېسټ څخه د سردار شهداء امير حمزه (رض) کېسه اورېدله ترې متاثره شو او ناڅاپه يې حالت بدل شو او شاعري ته يې مخه کړه، غوښتل يې خپل د جهاد دوره د شعر په ژبه ووايي.

بنګي امير جان په اړه د حيرانتيا خبره دا ده چې نوموړی ليک او لوست نشي کولی خو په وينا يې خپل څه د پاسه زر ټوټې اشعار يې په ټوله توګه له ياده زده او هر وخت حاضر دی چې اورېدونکو ته يې واوروئ.

نوموړی په صوفيانه، عارفانه، انقلابي او وطن پاله بڼه اشعار وايي او همدارنګه رحمان بابا، عبدالباري جهاني او حافظ شېرازي يې د خوښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعران دي. بندي يا بنګي ځينې ځينې وخت په ادبي مجلسونو کې هم ونډه اخلي او هېڅ ډول تکنالوژي سره آشنايي نلري او تر دا مهاله کوم چاپي اثر يې د ادب مينوالو په لاس کې نشته.

اناث طبقې ته اسلامي زده کړه، اسلامي حقوقو ورکړه او پلې کول، او اسلامي حجاب همدارنګه ګران هېواد کې سوله، آزادي او د جګړې پای يې ستره هيله ده.

کلام

چې په غـم بانـــدې پيـــدا په غم پناه ده
زه پوښتنـــه کوم خلـــګو څـه بـــــلا ده
چې نه چا ځان سره يـــوړ نه به يی يوسي
د هر چا نه پـاتې شــــوې دا دنـــيا ده
مـحمـد عليـــه ســـلام له دنـــيا لاړو
وايـــه چاته وفـــا کــــړې دا دنـــيا ده
بيـــا څلور واړه يـــــاران لـــه دنيـا لاړو
امير جان وايي خپل ژوند ته مې سودا ده
په هـر څه چې ستا رضـــــا وي ذولجلاله
اميـر جان وايي رضـــــا مې ستـــا رضا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدايه ځنګه زنـده ګي شوه زمونږ وطن کې

د مرګي حکمراني شوه زمــــــونږ وطن کې

خپل صورت راته پردی پـــــردی ښکارېږي

خپل په کور مسافري شوه زمـــونږ وطن کې

يتيـــمان په کوڅـــو ژاړي اميــــــر جانه

هم قحطي هم قــيمتي شوه زمونږ وطن کې

زورورو ډېر کـــــــمزورې نــوش جان کړل

خدايه اوس آدم خــوري شوه زمونږ وطن کې

ورور دې ورور ده لاســــه مړ شو امير جانه

کور په کور هم دشمني شــوه زمونږ وطن کې

ورور يې مـــړ کــړ مـــــال يــې راوړ غنيمت

خدايه چور او راجوري شــوه زمونږ وطن کې

يو پر بل لــــشکر کشي شــــوه اميرجانه

تنظيمو بې اتــــــفاقي شوه زمونږ وطن کې

د وطـــــــن تـــور ځنـــې ژاړي بنــدي جانه

څومره ګرانه زنده ګي شوه زمونږ وطـــن کې

چې قــــدم په قـــــدم ځـــــئ پکې مرګونه

خدايه ځنګه مسلماني شوه زمــونږ وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـايـب بورجـان

غایب بورجان د حاجی ملا تور زوی او د بورجان لمسی دی، چې په ۱۳۲۹ لمریز کال د مرکزي بغلان په نوروزک کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زیږېدلی.

بورجان د مهاجرت په ژوند کې تر یوولسم ټولګي پورې زده کړې وکړې، خو د ژوند سختو ستونزو نورو ګڼو هېوادوالو په شان ورته د زده کړو د دوام او بشپړتیا اجازه ورنکړه، نوموړي په کال ۱۳٦۷ لمریزکې شاعري ته مخه کړه، او په وینایې د ژوند ناخوالو او د زړه درد یې د شاعرۍ د پیل لامل و.

شاعر غایب بورجان اوس هم د لاس تناکو څخه ځان او کورنۍ ته حلال رزق ګټي؛ خو احساس او عاطفه یې لا هم انقلابي او شاعرانه پاتې او پایي.

پښتو لرغوني ادب کې یې عبدالرحمان بابا او عبدالحمید مومند د خوښې شاعران دي. غایب بورجان د غزل په فورم کې اشعار لیکي. نوموړی لا تر اوسه چاپ کړي آثار نلري؛ خو د اشعارو ټولګه یې چاپ ته تیاره ده چې ډېر ژر به د درنو لوستونکو تر سترګو راووځي. د ادب او شاعرۍ په لوړه کچه پراختیا او په افغاني ټولنه کې شاعرانو ته د قدر په سترګه کتل یې تر ټولو ستر ارمان بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

نه به ځمکه نه آسمـــان وي نه بـــه زه يــم نه به ته يې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه بـــــه زه يم نه به ته يې
نه خو پاتې انبيا شـــول هر څـــه خـــاورو لاندې شوي
تش لاســـــونه ترې روان وي نـــه به زه يم نه به ته يې
ربه ستــــا دا نعمتونه مونږ ناشکـــره بنـــده ګان يو
تاته ښکته مو چشمان وي نه به زه يـــــم نـــه به ته يې
په امېد ددې دنيـــا مونـــږ په اوږده ســـفر روان يو
مـــرګ ناڅاپه به عيـــان وي نه به زه يـــم نه به ته يې
مونږ په غم کې د دنيا يو آخــــرت مــــو دی هير کړی
سود مو کم دی ډېر مو زيان وي نه به زه يم نه به ته يې
شپې او ورځې چی تېرېږي مونږ لنـــډېږو د مرګ خوا ته
اوس خوښې دی بيا خفګان وي نه بـــه زه يم نه به ته يې
نه خلاصېږو له اجلـــه که مــــو ډېـــر مال او دولت وي
وار په وار ســــره روان يــــو نه به زه يـــم نه به ته يې
تور لحد د وحشت ځای دی سر دې ښکته کړه ګريوان ته
بيا دې تير ساعت ارمــــــان وي نه به زه يم نه به ته يې
نه مو پښې د عبــــادت دي نه لاســـونه د سخـــا دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـر څه کې مـــو تاوان وي نه به زه يـــم نه به ته يې
ســوال ځـــواب د ميـــزان تله د سقر نه پـــنا غواړو
نېکي نشتـــــه ټول عصيـــان وي نه به زه يم نه به ته يې
اميــــد وار يې د رحمـــــــت يو شفيع ته شې يا رسـوله
دا غـــــايب په وېر د ځـــان وي نه به زه يم نه به ته يې

انتظار ايستلی

ګرانه و تاته مې په شپو شپـــو انتـــظار ايستـــلی
پخپله مـا د زړه په مينـــــځ د مينې تار ايـــستلی
خوښـــه د چا ده چې د ښکلـــو صفـــتونه وکړي
ماخـــو په ټولو ښــــايستونو کې خپــل يار ايستلی
اوس به د لمر وړانګې زما بدن زخمـي زخمي کړي
ظالم رقيب راته د ســيوري ها چـــــــنار ايستلی
جانان د لرې اشاره کـــړه لاس په لاس به ګـــــرځو
چې ور نږدې شوم له لستونې څخه يې مـار ايسـتلی
د بې وفا وو زړه په هېچا باندې نـه يخـــــــــېږي
بيايې د چـا د زړه ويشتـــــلو ته يې وار ايستــــلی
کله وفا کله جفـــــا په دې زه ښــــه پـــوهېږم
خپل سر دې وخوري چې چا مينه کې دا کار ايستلی
په بدې ورځــــې مې ته ښــــه وپېژندلې آشنـــا
تا خو په ښه ورځې کـــې نوم د افتـــخار ايستلی
بـابـا به ولـــې پخپل کــــړي نيــــکي و نه ژاړې
په آخر عمــر کې له کـــوره له اختيـــار ايستلی
په ناداری خو ښايسته غايـــب بـدرنګه ښکاري
نن دنيا دار احمـــق سړی هر چا هـــوښيار ايستلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

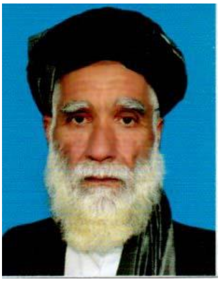

جمعه خان توخی

جمعه خان توخی د بازګل زوی او د محمد نور لمسی دی، چې په ۱۳۳۴ لمریز کال د توارېیو کلي په یوه روڼ آندې کورنۍ کې دنیا ته سترګې غړولي دي.

په ۱۳۵۳ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالی لیسې څخه فارغ او د کانکور آزموینې له لارې د بلخ عالي دارالمعلمین کې شامل شو او په ۱۳۵۹ لمریز کال کې له یاد ښونیز مرکز څخه د ښوونکي په توګه په لوړه درجه فارغ شوی دی.

توخي د ثور کرغېړنې کودتا د رامنځته کېدو له امله و نه توانېد چې لوړې زده کړې ترسره کړي.

استاد توخی د ۱۳۸۵ لمریز کال څخه راهیسې کله چې نوموړی په ښونځي کې د ښوونکي په توګه د هېواد بچیانو ته روزنه ورکوله د شعر عاطفه پرې غالبه شوه او شعر لیکلو ته یې مخه کړې، توخی وایي چې شعر لیکي؛ خو لا هم پدې نه پوهېږي چې په لیکلو بیتونو کې یې په کومه کچه عاطفه او احساسات شتون لرئ.

د توخي په اوسنیو شاعرانو کې د عبدالباري جهاني او پیر محمد کاروان شعرونه او په کلاسیکو شاعرانو کې د رحمان بابا او خوشحال خان بابا آثار لولي او خوښوي یې .

استاد د بغلان ولایت په کچه ګڼو فرهنګي او ادبي خوځښتونو کې فعاله ونډه اخیستې او د مرکزي بغلان د نوموتو ادب پالو په سر کې راځی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل یې ځوان شاعران هڅولي او په هر ډول شرایطو کې یې د ادب په بډاینه او غنا کې نه ستړي کېدونکي هلې ځلې کړي او لا هم د ځوان شاعرانو لاسنیوي کوي، توخی ناچاپه آثار لري، خو د اقتصادي ستونزو له امله یې هیڅ ډول آثار تر دې دمه نه دي چاپ شوي .
توخی په خپل هېواد کې د استقلالیت او په ټولنه کې د نېکمرغه ژوند، هوساینې، خپلې ژبې او ټولنې ته د ادب په چاپېریال کې خدمت کول خپل ستر او یوازینی آرمان بولي.

کلام

اوښکه اوښــکه لکه پرخه اورېـــدم زه

د گلانو په ســـرو شونــډو لوبېــدم زه

د بیلتون غــمو به سوی وي که نـه وي

د وصال له غـېـــږې لرې سوزېـــدم زه

دا مې څرنگه بې خونده زنده گــي شوه

یار له څنگه پټـــې ستـــرگې تېرېــدم زه

زړه سوری سوری مې چاته ښودای نشم

د کباب غوندې سکروټو کړېــــــــدم زه

په اخلاص دې آشنا مینه ښکاره نــــکړه

په مینه یې توخي خوشې غولېــــــدم زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېره موده وشـــوه رڼا ورکــه ده له کـــلي
تیـارو کې ژونـد کړو سبـــا ورکه ده له کلي

ژونـدون ګــران شو ډېر کـــلونه راتـه غم جوړ
توبـه لــه بـې حیاوو حیـــا ورکه ده له کـــلي

د آرمـــان دردو مې زړه تــه غـاړه کېـــښوه
لکه چـــې بیا تــرې دوا ورکــه ده لـــــه کلي

هر ستـــوري چې ګورمـــه رڼـایې پیکــه شوې
په شنـــه آسمان کې ښـــکلا ورکه ده لــه کلي

د زور واکـــې حــــکم فـــرمان پکــې چلېږي
محــراب منــــبر نه رښتـیا ورکـه ده له کلي

چېــرته چـــې زه لاړم هلتـــه وېرغــم ژړا ګانې
افسوس زمونږ هېواد کې خندا ورکه ده له کلي

غمخور د توخي نشـــته اوس یواځې پاتې شوی
اوس ستا حق کې مــــور دعا ورکه ده له کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

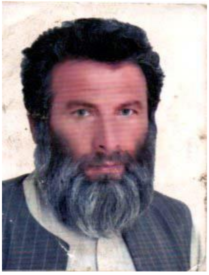

ضیـا الـحق نـگهت

استاد ضیاالحق نگهت فرزند عبدالحبیب نوه عبدالخالق بوده، در سال ۱۳۳۹هـ.ش در شهر بغلان صنعتی ولایت بغلان در یک خانوادۀ مجاهد از عدم پا به هستی نهاد.

وی در سال ۱۳۵۴هـ. ش به سرایش شعر رو آورد، بعد از نابسامانی ها در سطح کشور به جهاد مسلحانه پرداخت و بعد از پیروزی مجاهدین دوباره به ادامۀ تعلیم اش برگشت، که در سال ۱۳۷٦ه. ش از لیسۀ بغلان صنعتی موفقانه فارغ گردید.

با سپری نمودن آزمون کانکور به یکی از پوهنځی های پوهنتون ولایت بلخ راه یافت، ولی موفق به خواندن آن نشد، فرجام با کسب شغل معلمی در رشته ادبیات وارد تربیه معلم ولایت بغلان گردید. که با استعداد خدا داد اش در راستا سرایش شعر بزودی مورد توجه همه گان قرار گرفت.

استاد نگهت در انجمن های ادبی بسطح بغلان مرکزی و ولایت بغلان اشتراک ورزیده، نامبرده در قالب های غزل، اشعار حماسی و عارفانه می سراید.

صلح و آرامی، نهادینه شدن تعلیم و تربیه در جامعۀ افغانی آرزوی بزرگ استاد نگهت میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ای صلح محترم به ملکـــم سفـــــر بکن
دیگـــــر ز حـــادثات مرا بـــیخطر بکن
مـن درخت نامراد نه چیدم ز میــــوه اش
ای باغ نو نــــهال به ما هم ثـــــمر بکن
من طفــلکم مـــدار ز مـــادر مرا جدا
و این ناز در دل اســـت مرا با پــدر بکن
آرمان خواهــرم که باشـــــد ز علم و فن
بـــر قسمت باورم به او مـــــیسر بکن
ای مایـــه نشاط به هر نســــل این زمان
از سایه های خویش به مـا یک قـــدر بکن
هرجا کــه پای تست همانجـاست زندگی
در ملک ما بیـا کمی زیـــــب و فر بکن
در گـــوش ناکسان چی خوانی سرود صلح
نگـــهت ز فهم خویش بر آن یک اثـــر بکن

(c) ketabton.com: The Digital Library

برهان

چه سانــم میکنید تعبیر اگــر عاشق نمی خوانید
به پایم چیست این زنجیر اگر عـاشق نمی خوانید
ز عمر رفته ام دیگـــــــر چه آرم بهــــرتان برهان
زنید مشتی بر این ره گیر اگر عاشق نمــی خوانید
اگر نوفل شمــا یانید برای قیـــس و لیـــــلا دور
مسازید بی حدم تحـــقیر اگر عاشق نمی خوانید
ز بیت بی سخن گفتــــم به هرکه حسب احوالم
ز حالم پس کنید تحریـــر اگر عاشق نمی خوانید
آر گویم غم کوهیســـت بر روی دل چو هندوکش
مگــو البـــرز یا پامیر اگر عاشــــق نمی خوانید
دریـن دنیــــا مثـــال مـن نـــباشد عاشق کهنه
مخند بر عاشــق کم پیــر اگر عاشق نمی خوانید
مشـــکار یـک محـبت را بستـــــند بر کمند غم
ز نگـــهت مشـــو روگیر اگر عاشـق نمی خوانید

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالخالق داور

عبدالخالق داور فرزند مرحوم الحاج محمد راضی و نوه عبدالعزیز میباشد. وی در سال ۱۳۴۰ هـ. ش در یک خانواده روشنفکر مقیم بغلان مرکزی دیده به جهان گشود. داور بعد از اتمام دوره مکتب در سال ۱۳۵۹هـ.ش مدرک بکلوریا خویش را بدست آورد. عبدالخالق داور در جریان روزهای سیاه و جنگ های خانه مان سوز موفق به ادامه تحصیلات عالی نگردید. و بعد از وقفه طولانی شامل موسسۀ تحصیلات عالی شده سند لیسانس خویش را بدست آورد.

موصوف از ایام نوجوانی به شعر و شاعری علاقه مند بود و ضمن مطالعه دواوین شعرای بزرگ ادب گاه ناگاه خود نیز شعر میسراید که هنوز هم به عهدی که بسته پایده.

داور مشتاق شعرای بزرگ کلاسیک همچو رودکی، فردوسی، سنائی، عطار، مولانا، حافظ، صائب و سعدی بوده و همچنان دوستدار شاعران متجد و معاصر نو پرداز عرصه ادب فارسی چون سهراب سپهری، نادر نادرپور، شاملو، ایرج میرزا و دیگران میباشد.

عبدالخالق داور سرآهنگ شاعران صاحب صلابت در سطح بغلان مرکزی بوده و همواره کوشیده است تا دستگیر نسل جوان این سرزمین در عرصه علم و ادب باشد. داور در انجمن های ادبی در سطح زادگاه خویش سهم بارز و فعال داشته و همچنان در انجمن ها و همایش های ادبی به خارج ولایت نیز سفر های در کارنامه دارد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی اشعار متفرق سروده تا به حال کدام اثر به اقبال چاپ یافته ندارد. صلح برای کافه بشریت و آسودگی ملل اسلام از بزرگترین آرزوهایش در زندگی میباشد.

بخت بسته

بخت مجموع وطن والله و باالله بـــسته است

بخت فال انداز و مولانا و مــــــلا بسته است

بخت بازان خود سیه بختانِ بخـــــتِ خود بَود

بخت خود را ناگشوده بخت مـا را بسته است

ریزه گل در نامزدیِ شـاککو جــــان گفته بود
طالع خاتــون و اقبـــالِ زلـــــیخا بسته است

یاد مــی آیـــد مـــا زان بخـــــت بازانِ قدیم

گفته بود بر والدم بختِ شمــــا ها بسته است

طفل همسایه به جای خویش مــیشاشید شب

گفت آخوندِ محل کودک سراپا بـــــسته است

میـــــدهــم تعویض زیر نافش آویــــزان کنید

تاببینید شب، که او را تا کجا ها بســـته است

طفل قصه شب دو چندان شاش بر بسته نمود

صبح مادر دیـــد بر تعویض دریا بستـــه است

کوکـــــب مــا و تو را داور ز حکـــمت کردگار

از حضــــیضِ خاک تا اوج ثـــریا بسته است

(c) ketabton.com: The Digital Library

بی واسطه

بی واسطـــه مدیــــر به دفـــتر نمیشوی
زیبـــا نبــاشی هیــــچ ســکرتر نمیشوی
بی روز و زر به فــکر کتـــابت مبـــاش چو
مفلــس خوشـــال باشــی مــقرر نمیشوی
نشناســـــی گـــر وکیل و وزیـــر و ریس را
چپراستــــی هــم به مــدرک ماستر نمیشوی
گر واسطـــه چــو ماگــل و شاگــل نباشدت
مستخـــدم ادارۀ کشـــــــور نمـــــشوی
رشوت نخوردی دست ز چوکــی شوی دوست
تقسیم اگـــر نکـــردی کـــلانتر نیمشوی
بی چاپلوسی هــم به مـــقامی نمـــی رسی
بی چــرخه گیری نــوکر و چـــاکر نیمشوی
قانون و عـــدل پیشه کنی دوپـــه میشوی
جـــایداد دار و مالـــک مـــوتر نمیشوی
مفــت است شعــارِ کار سپـــردن به اهل کار
جانــــم از ایــن دروغ و دَرَم کــر نمیشوی
داری اگـــر صـــفات و کمـــالات فوق را
بـــدبخت مثــل خالـــــقِ داور نمیشوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد وسیم مومند

محمد وسیم مومند د عبدالحکیم مومند زوی او میرزا سید کریم خان مومند لمسی دی، په ۱۳۴۵ لمریز کال د مرکزي بغلان دولسم سړک کې زیږېدلی دی.

مومند په ۱۳۵۰ لمریز کال په بغلان صنعتي لیسې کې لومړنۍ زده کړې پیل او د ۱۳۶۱ لمریز کال کې ترې فارغ شو او د ټولنیزو علومو په څانګه کې یې د ازبکستان هېواد مرکز تاشکند کې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.

د نن څخه شل کاله پخوا یې د هجرت په موده کې شاعرۍ ته مخه کړې چې اوس مهال د کلاسیک غزل په فورم اشعار لیکي.

په اوسني شاعرانو کې یې پیر محمد کاروان او پخواني شاعرانو کې یې حمید ماشوخېل او حمزه شینواری د خوښې وړ شاعران دي او په تصوفي شاعرانو کې د رحمان بابا کلک مینوال دی.

محمد وسیم مومند خپل ټاټوبي کې د ادب پالو سرلارویانو کې راځي او تل یې هڅه کړې تر څو خپل ځوان شاعران او ځوان نسل شاعري ته وهڅوي.

تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري او یوه شعري ټولګه یې د (واورینه) په نوم یې چاپ ته تیاره ده.

په ګران هېواد افغانستان کې تلپاتې سوله یې ستره هیله او آرمان ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

زمـا د ژونـــــد دې ښکلا ګانو ډېوې
ته لـرې زمـــا د زړه په کور کې تم شه
زمـــا د زړه نــه بـــــهر مه وزه ته
راته هم ننـګو هم په پیغور کې تم شه
ته هم ریدي نه هـــم سنځل شه راته
ته هم زما د سترګــــو تور کې تم شه
د مڼې ګل زمـــونږ د پیــغلو ښایست
درسره راوړه پـــدې لور کـــې تم شه
ګل د نارنــــج د ښـــاپېرو په څـــنو
ته دي اتـن په شـــرو شور کې تم شـه
زما د پېـــــغلې غرځنۍ په تـــــرپا
ته د فـــطرت به دغه زور کې تم شـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یاغي خـــویونـه دې په باز د تخـــیل رانیسم
تابه کړم رامـــه په دانـــه د عاشـــقۍ جانانه
ته شه او زه شـم سره دواړه د سپین غر په لورې
طبابت وکـړو د بیـــمارې غرڅنـــــۍ جانانه
تا به کړم مېـره د خوبـــانو که هېواد ته راشې
په دواړو لاسـو به ســـلام کړې جنکۍ جانانه
ستا د وجود خوله ده پـرخه، پرخـه، پرخه په ګل
هم دې عطرونه هم دې راز د زنـده ګۍ جانانه
خلک به عمر تـــېروي د بادشاهـــي په محل
دواړه خوشحال یـــو په ژوندون د غریبۍ جانانه
چې تربګني کې د ســـپوږمۍ نه پاتې نشي ګلې
درته به جوړه کړم د ستـــــورو غاړه کۍ جانانه
مینه په سوله کې، ژوند سوله کې، جانان سوله کې
وسیم ته، ته یې هم درخـو هـــم شیرینۍ جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذکر الله ملنګ

ذکر الله ملنګ د مرحوم الحاج عبدالاحد زوی په ۱۳۵۰ لمریز کال کې د بغلان ولایت پلخمري ولسوالۍ د ساقي ملایانو کلي کې نړۍ ته سترګې غړولي دي، نوموړی په قوم عرب، په قبیله انصار دی او یوې دینداره او عالمې کورنۍ سره تړاو لري.
ملنګ خپلې لومړنۍ زده کړې د سیدجمالدین افغان ښونځي کې پیل؛ خو وروسته د کورنیو ناخوالو له امله هېواد څخه بهر مهاجر شو او پاتې ثانوی زده کړې یې په بېلابېلو دیني او خصوصي مدارسو کې په لوړه درجه بشپړې کړې، چې اوس لپاره د فوق بکلوریا سند په لاس لري.
ملنګ اوس مهال د افغان سید جمالدین په ثانوی ښونځۍ کې د ښوونکي په توګه دنده پرمخ وړي، چې تر څنګ یې یو ځایی جومات کې د امامت سپیڅلي وجیبه هم په غاړه لري.
ذکرالله ملنګ په ۱۳۸۰ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله په تصوفي، حماسي او داسې نورو ژانرونو کې اشعار لیکي.
د پښتو ادب ستر نامتو عبدالرحمان بابا یې د کلاسیک دورې او عبدالباري جهاني یې په معاصره دوره کې د خوښې شاعران بولي.
ذکرالله ملنګ د هېواد او خپل ټاټوبي(بغلان ولایت) په کچه تل ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې چې د نارنج ګل، کونړسیند، ریدي ګل، بلخ او کابل مشاعرو کې د بغلان ادب پالو څخه استازیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، یاده دې وي چې ملنګ د اشعارو ټولګه چاپ ته تیاره ده؛ خو د اقتصادي بې وسۍ له امله لا تر اوسه نه ده چاپ شوی.
د یووالي غږ اوچتول، ځوان نسل ښوونې او روزنې ته هڅول، په هېواد کې ډاډمنه سوله، آرامي او سوکالي يې ستره هیله او آرمان ګڼي.

کلام

په رڼا ورځ کې يو څو ستـــوري د آسمـــان لټوم
د رقیبانو په کـــــوڅه کې مـــې جانان لـــټوم
دا ستا په مینه کې رنګ شوی تردې ځـــایه یمه
د قافلو سره ملګری شـــــــوم کـــــنعـان لټوم
چې سپیناوی يې لوی ښتن په ماشومـانو کوي
داسې دوسې داسې بندي داســـــې زندان لټوم
ورزمه نېسم د آسمــــــــان لمنې نـــن ســبا کې
يو څو للمۍ مړاوو غـــــــوټیو تـــه باران لټوم
نن مې هوډ کړی مخـــامخ يې دروازې ټـــــکوم
د عملونو په هېنـــــداره کې مې ځـــــــان لټوم
بیایې په تنده لهجه زوړند سترګو غلــي غــــلي
د هر سایل خاموش ځواب ته مې وجـــدان لټوم
ملنګه بیـــا نیمـــه شپه کې دا ړانده توغـــندي
هر يو په جـــار وايي ســـاقي کې ملایـــان لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سولې نوم سره آشنا دې يمه
ستا د راتلو لاس په دعا دې يمه
خو کله ؟
هلته چې هر څوک خپل جېبونه ډک کړي
هلته چې هر څوک چور چپاو ته لاس کړي
هلته چې هر څوک حق نا حقه وبولي
هلته:
چې ظلم د ظالم ته عدالت ووايم
او پر مظلوم تېری انصاف وګڼم
بيا:
ستا راتلو ته ضرورت نه لرم
تور سر مې سپين شو پکې
زړګې مې شين شو ترينه
سولې منم:
چې ته راشې آرامي راولې
دلته او هلته سوکالي راولې
پس له خزانه پر موږ نوی پسرلی راولې
سولې چې راشې پيوستون به راشي
د هر مظلوم زړه ته سکون به راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و تاته نوی سباوون به راشي

بیا بدي نشته مؤسسې نشته دي

یو بل ته جوړې دسیسې نشته دي

چې یی ښکاره او پټې راکړې سرې پیسې نشته دي

ګټه مې نشته پکې :

زه او ته ډېر یو سره لرې سولې

ته آرامي راولې

زه ګډوډي خوښوم

ته د وحدت زیری یې

زه ځانځاني خوښوم

ته خو پوهېږې ګرانې:

دا چې بې موره یمه

بی پلاره و وروره یمه

دا چې راغلی له کوم لوري یمه

دا خو منې چې د یتیم ګټه په څه شي کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

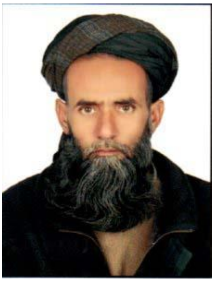

شکرالله خوشحال صافی

شکرالله خوشحال صافی د عبدالغني صافي زوی د ملاحسام الدين صافي لمسی دی، په ۱۳۵۱ لمریز کال د لړم میاشت په دولسمه نېټه د مرکزي بغلان د زاړه ښار د کابلیانو کلي په یوه دینداره او عالمه کورنۍ کې زیږېدلی دی.

نوموړي خپلې لومړنۍ زده کړې د جمیعت ابو بورجا ښونځي کې پیل کړې، وروسته د ژوند ناخوالو سره لاس او ګرېوان شو چې د مهاجرت لاره یې خپله کړه، د مهاجرت په دوران کې یې د ښونځۍ دوره پای ته ورسوله او ورسره جوخت د الهی کلام د حفظ ستر نعمت یې هم په برخه شو.

خوشحال صافی په ۱۳۸۲لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې په دوه ژبو (پښتو او دري) صوفیانه، طنزي، حماسي، عشقي او انقلابي اشعار لیکي. خو لا تراوسه کوم چاپ شوی کتاب نلري.

نوموړی د مسلمه امت لپاره تر ډېره امام پاتې شوی او ورسره یې ادبي مشاعرو او بهیرنو کې تل برخه اخیستې چې په خپلو غوره شعرونو یې د خلکو ادبي تنده خړوبه کړې ده. او نوم یې په روښانه توګه ثابت ساتلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

معلم د جامعې غمخور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم مو کلي ته رڼا راولي
معلم مو زړونو ته برېښنا راولي
معلم دی دغه چې تیارې ورکوي
محبت مینه او صفا راولي
دا د معلم د علم شور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم رېښتنی، ښکلی ځوان دی
معلم سبب زموږ د عرفان دی
معلم بهتر له هر انسان دی
معلم تل هر چا لره گران دی
معلم زموږ د سترگو تور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم چې موږ لره تعلیم راکوي
زده کړه د فن او هم د دین راکوي
نجات له لارې د ضالین راکوي
په ښو افعالو آفرین راکوي
پرمختگ هم د معلم زور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم څراغ د هر یو کور دی

دا خو معلم دی ډېر حکمت چې لري

په درس جهان کې ښه عزت چه لري

سولې و امنیت سره شفقت چې لري

تل ورکول د جهالت چې لري

معلم په حق زموږ غخمور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

معلم غمخوار زموږ په رښتیا دی

علم زده کړې ترې هر چا دی

قدر یې د هر چا نه بالا دی

ورځ د رحمت د کبریا دی

د هر ټپي د زړه ټکور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

معلم طبیب دی ښه دوا لري

د جهل درد لره شفا لري

مرام مدام د رب رضا لري

پټی د هر زخم ناسور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

معلم رهبر په دوو جهانو دی

صفت یې کړی عالمانو دی

قدر یې کړی زموږ لویانو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مو کوچنی هم مو ځوانانو دی
خوشحاله جهل لوی پېغور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی

***

همېشه له مینـــې مینـــه پیدا کېږي
پـت عزت واړه له دینـــــه پیدا کېږي
چا لېدلي چې په زهـــرو کې شـــفا وي
نیک عمل له ښه سړینـــه پـــیدا کېږي
که څـوک غواړي پرمختـــــک په دنیا
پرمختـــګ له یووالـي نـه پیدا کېږي
که څوک غواړي صفا يې رسم و رواج کې
د پاک اسلام بیـــوګرافي نه پیدا کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالروف وافی

عبدالروف وافی فرزند مرحوم صوفی عبدالرزاق و نوه میرزا بای میباشد. که در سال ۱۳۵۴ هـ.ش در یک خانواده علم پرور دیده به جهان گشود.

نامبرده به تعقیب دروس دینی پرداخته و علوم عصری را نیاموخته است.

استاد وافی با توجه به شوق و علاقه یی که به مطالعه اشعار داشت خود نیز در سال ۱۳۸۵ هـ .ش به سرودن شعر رو آورد و در قالب های غزل، دوبیتی و رباعی اشعار ناب میسراید.

عبدالرزاق فانی، عبدالقهار فانی و عبدالعفیف باختری از شاعران مورد علاقه وافی میباشد.

وافی در انجمن های ادبی و مشاعره یی مطرح در سطح زاده گاه خود و بیرون از ولایت اشتراک ورزیده و از جمله شاعران مطرح در سطح بغلان مرکزی میباشد، که تا الحال دو جلد اثر مجموعی شعری اش آماده چاپ بوده و عنقریب بدسترس خوانندگان گرامی قرار خواهد گرفت.

اتحاد، اتفاق و مسلمان زیستن جامعه و جوانان اسلامی از آرمان های بزرگ استاد وافی میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

یک عمر بوده وافیی بغـــــلان تان رفیق

با ســـــوژه های غمزده مهـمان تان رفیق

چیزی نبوده شعر من و ســـــــوژهای من

جز کوله بار اشـــک به چشمـان تان رفیق

یعنی تمام عمر سر غـــم بوده ایم و بس

افـــــزوده ام به درد فـــراوان تان رفیق

با تیغ شعر یاسی کـه دارد به دست خود

کوبیده ام به سینـــــه بریـــــان تان رفیق

با این مچاله های پـــــر از درد و رنج وغم

پاشیده ام خزانـــه ای اذهـــــان تان رفیق

باری نکـــــرده ام بـــــه نخ چامــــه امید

قصد رفـوی چـــاک گـریبـــان تان رفیق

جز شعر غـــــم نمیشـود انشـــا به راحتی

از شاعر ستـــم کـــش دوران تـــان رفیق

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا در آغــوش خیــالات تو مـن گم میـشوم
مثل دریای پر از شـــور تـلاطـم مـیشوم
تا که در یک گوشه تنــها میشوم با یادهات
فارغ از برنامه های پـوچ مــــردم میشوم
باورم کن بی رخت در شهر یا در کشت زار
وارد گـــودال ســـوزان جهنـــم میشوم
بی تو خاموشم بی شعـــرم تندیســم ولی
باتو پــــر از شورو شعــــر و ترنم میشـــوم
تا نگاهی با ســـلام مستعار از کنج چشـــم
میکنی استــاده ســـر تا پا علیکم مـــیشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

احسان الله درویش

احسان الله درویش د عبدالله زوی او د مرحوم حاجي ګلخان لمسی دی. په ۱۳۵۵ لمریز کال د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ کې په یوه دینداره او علم دوسته کورنۍ کې زېږېدلی دی.

درویش په ۱۳۶۸ لمریز کال د پېښور ښار په ښوونځیو کې خپل لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۷۹ لمریز کال کې د اسلام آباد ښار یو ځایی ښوونځی څخه د فراغت لیک ترلاسه کړ. او ۱۳۸۲ تر ۱۳۸۶ کال پورې یې د پاکستان هېواد اسلامي پوهنتون د اقتصاد او کمپیوټر څانګو کې لوړې زده کړې ترسره کړې. چې خوا کې سپورټي فعالیتونه هم کول او پخپله یې د تکواند څانګه کې استاد پاتې شوی دی.

د حمزه بابا د غزل لوست او اغېز اړ کړ، چې درویش هم شاعري ته مخه کړي او په ۱۳۷۷ کال کې یې خپل لومړی شعر ولیکه، چې اوسمهال غزلونه او ګڼ شمېر حماسي او اصلاحي شعرونه لیکي.

درویش دراني او حمزه بابا یې تر ټولو د خوښې شاعران دي.

احسان الله درویش خپل ټاټوبي (بغلان) کې نامتو او د هېواد په کچه له تکړه ادب پالو څخه شمېرل کېږي، چې په حماسي او انقلابي مرۍ یې ځانته خورا ډېر مېنوال موندلي دي او تل یې ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخیستې او د بنسټیز کېدو هڅې هم ورڅخه ندي سپمولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوموړی تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري خو د اشعارو لکه: ستا يمه زه، د کاڼو ور،د ازغو ګرېوان،طالبه ګرانه او ګڼ نور کتابونه يې چې څه د پاسه لس ټوکو ته رسېږي چاپ ته تيار دي.

ولس ته کار کول، د پښتنو يووالي او ځوان نسل ته هراړخيزې زده کړې يې لوی آرمان او ستره هيله ده.

کــلام

هر سـوال ته يې کولې چې ځواب خبرې
ازغـي سره چې وکړلې ګــلاب خبرې
نن زما د زړه حــرم کې له عـــادته مخالف يې
کــېدلې د ثـــوابو عـــذاب خبرې
له اوره د ښـــکلا ځکه مېـــلونه لـــري ګرځم
ځېګر مې اورېدلي دې کــباب کبـــاب خبرې
اخ بيـــا د تخيل حـــورو تر هـــغه ځايه بوتلم
د حـــسن انتهاء وکړې کـــتاب کتـاب خبرې
په شوکه کې به څنګه مرغاوۍ زړه ترېنه ساتم
چې برند نظر د يار کوي عقاب عـــقاب خبرې
زما يې تلـــوسه لا د لوستـــــلو کړله ځــــــوانه
د مخ قرآن دې وکړې چې حجاب حجاب خبرې
موجونه به ياغي باغـي درويــــــشه راڅوندي کا
د اوښکو تسلسل مې کړې درياب درياب خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په تاخت و تاز کې تیر شولــې هلمنده زما ژونده

غلیــم ته گورستان شولــې مـــــیونده زما ژونده

له هیـلو ځنې لوی یو کتابتون دی میراث پرېښود

آرمـان کې ځوانیمرگ لوی شولې ژونده زما ژونده

د هجر ناکردي چې مې پر زړه بانــدې کړې تېرې

د زهـرو له ترخـو ډک شولـــــې خـونده زما ژونده

د لـرې او د برې په واده کـې چــې شاهـــــــد وم

ټوټـه ټوټه یوځـــای شـولې پیـــــــونده زما ژونده

شـي ځانگه چې گلـــــونو ته تر ځمکې پورې ټیټـه

چې ستـــــونزو ته تکـیه شولې مړونده زما ژونـده

نیک فال باندې تصمـــــیم د فلک څه نیسې پخپله

نیکبخته سرگردانـــــــه شـــــولې ژرنده زما ژونده

شوې سپینې تورې ټولې د تـــقدیرورباندې تېرې

د دوه ژامو ترمینځه شولې شخـــــونده زما ژونده

درویش دې سل کلن هجر د زړه په ځمـــکه تېر کړ

د زغم او غم سمبول شولې ډېـــــــورنده زما ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـريالی مـشتاق

محمد صابر مشهور به بریالی مشتاق فرزند محمد طاهر و نوه محمد موسی بوده که در سال ۱۳۵۵هـ. ش در بغلان مرکزی ولایت بغلان از عدم پا به هستی نهاد.

مشتاق در سال ۱۳۶۵ هـ. ش وارد لیسه عالی بغلان مرکزی شد و در سال ۱۳۷۷هـ.ش از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. که روزگار تا این دم برایش اجازه تحصیلات عالی نداده است.

مشتاق با شوق وعلاقه که نسبت به ادب و اشعار داشت در سال ۱۳۸۵ هـ.ش خود نیز به شاعری رو آورد و در فورم غزل به دو زبان ملی کشور(پشتو و دری) شعر میسراید.

مشتاق اغلباً در انجمن های ادبی و جریانات فرهنگی در سطح زاد گاه خود اشتراک میورزد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

آئین در نگـــــاه تو ام دیـن میشود
برگشت ناپــــذیر چو آئـین میشود
آشفتگی حــــــال من و درد روزگار
با یک سلام مفت تو تسکین میشود
در پرتو زیبائی اشـــــعار دل کشت
احساسم از خیال تو تمکین میشود

***

الله دې ګل کړه خو چې عمر دې د ګــله مشه
چنار ځواني دې هم تل پاتې شــه بـــــدله مشه
مونږه ســــاده یو په ساده ژبــــه ســــاینه کوو
ټوله دنیا دې ستـا ښایست ســره هېڅکله مشه
اجل دې شــل شي چــې تر تا پورې رسېـږي کله
مرګي دې ومــري چې مې مینه ځوانیمرګه مشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالکریم جاوید

عبدالکریم جاوید فرزند محمد قاسم نوه خیرالله میباشد. وی که از قبیله ناصری بوده در سال ۱۳۶۰هـ.ش در ولایت کابل دیده به جهان گشود.

جاوید جوان پرتلاش در سطح بغلان مرکزی شمرده میشود، الی سطح فوق بکلوریا تعلیم نموده است.

نسبت شوق و علاقه که به شعر و ادب داشته در سال ۱۳۸۷هـ.ش به سرایش شعر رو آورده است. و در قالب های شعری غزل، رباعی، دوبیتی، مخمس و سپید شعر می سراید.

بیدل دهلوی، حافظ شیرازی، مولانا جلال الدین محمد بلخی و علامه اقبال لاهوری از شاعران دلخواه ومورد پسند وی میباشد.

عبدالکریم جاوید در انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی بطور مداوم اشتراک ورزیده و از جمله سر آهنگان این مرز و بوم در همایش های ادبی و فرهنگی به حساب میرود. اثر آماده به چاپ تحت نام (چکیده های اشک) داشته که عنقریب به دسترس تشنه گان ادب قرار خواهد گرفت.

آرامی کشور و زندگی مملو از علم و عرفان از آرزو های والای موصوف میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

عشق در اندیشه ام پهلو نـــدارد بعــد از این
زنده گی ام هیچ رنگ و بو ندارد بعـــد از این
می روی از دهکـــده شوق سفـــر تا مـــیکنی
عاشق بدبخـــــت تو دلجو ندارد بعــد از این
چار سو تاریک تر از شب به چشمـــم می رسد
دیـــده ام با روشنایی خو ندارد بعـــد از این
اینکه رُخ از مـــن گـــرفتی و رهایـــم کرده ای
خاطرات قلـــــب من از تو ندارد بعــد از ایــن
بی تو و بی هیچ رنگی عشـــق حتا بـــی صــدا
می رسد مرگی که سمت و سو ندارد بعد از این

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سر تا سری دیار مرا غـــم سر غـــم است
هر روز روز کشتـن و هر لــحظه ماتـــم است
آهسته تر قـــدم بگـــذار ای عـــزیز دل
اینجا مزار شبنـــم و گل های مریـــم است
ما جمله مرده ایم و به خود گریه مـــی کنیم
هر سینه زخم خورده و هر دیده پرنـــم است
می خفته و تو خفته و این شهر خفتـــه است
دیگر میــــان ما چه نشانی ز آدم اســـت؟
اینجا بهشت نیست نه سودای جـــنت است
سوزند ما به رسمی، که اینجا جهــــنم است
آری! که نوک خامه یی مـــن گریه مــــی کند
از بــس که شان غیرت و مردیی ما کــم است

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله شریفی

بسم الله شریفی فرزند حاجی محمد شریف نوه استاد میرزا میباشد. وی در سال ۱۳۶۳هـ.ش در یک خانواده متدین و دیندوست چشم به جهان گشود، آیام کودکی خویش را در دیار آبایی خود (بغلان مرکزی) گذارنیده است.

شریفی نخستین قدم در عرصه علم را در سال ۱۳۷۰هـ. ش برداشت و شامل در یکی از مکاتب بغلان مرکزی گردید، که در سال ۱۳۸۴هـ.ش موفقانه از مکتب لیسه عالی بغلان مرکزی سند فراغت بدست آورد. جوان پرتلاش بعد از سپری نمودن آزمون کانکور در سال ۱۳۸۶هـ.ش به رشته دلخواه خویش پوهنځی شرعیات پوهنتون ولایت بلخ شهر مزارشریف راه یافت، و در اواخر سال ۱۳۸۸هـ.ش مدرک لیسانس را از رشته مذکور بدست گرفت. شریفی با توجه به علاقه که نسبت به دین و علم داشت راه خود را پیموده و در فرا راه سفر علمی اش در بخش حقوق بین المللی سند ماستری را حاصل کرد.

شریفی در اجتماع زندگانی عشق به شعر و ادب داشت و متاثر از آبیات بزرگان ادب بود، فرجام خود نیز در ۱۳۸۳هـ.ش آغاز به شاعری کرد. نامبرده در قالب های مختلف همچو غزل، دوبتی، رباعی، سپیده، غزل و مثنوی اشعار میسراید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موصوف مشتاق شاعران جوان محتوا محور بوده و به بزرگان شعر و ادب احترام خاصی دارد همه را گوهر ادبیات سخن میداند.

مذکور یک تن از مخلصین علم و ادب در سطح بغلان مرکزی پنداشته میشود. همواره کوشیده است تا برای نسل جوان فرصت های علمی و فرهنگی را مهیا سازد. چاپ و نشر اخبار (هفته نامه عقاب، سبزمنش و سایت خبرگزاری عقاب) مشمول فعالیت های فرهنگی اش بوده. آقای شریفی در انجمن ها و برنامه های بزرگ فرهنگی به سطح کشور و خارج از کشور همچو کشور های تاجکستان و ایران اشتراک ورزیده است.

شریفی تا الحال ۱۴ جلد کتاب به چاپ رسیده و ۱۵ جلد اثر به چاپ نرسیده در کار نامه دارد.

اخوت اسلامی در پرتو ارزشهای پذیرفته شده فرهنگی و تمدن از آرزو های بزرگ بسم الله شریفی میباشد.

بوسه باران

با غزل چـشمان مستت بـوسه باران می کنم

از مخمس تا رباعی را هـــــــزاران می کنم

از مســــــدس می نوازم تارِ مـــــــژگان ترا

بال پـــــرواز دوبـــیتی را چراغان می کنم

از قصیده، تا سپیـــــده به هـــزاران مثنوی

در خیال خاطر تو چشمه ســــــاران می کنم

می سرایم صد ترانه تا که آیـــی در بـــــرم

با حضورت فصل زردم را بـــــهاران می کنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

گشته ای رنگین کمـان آسمـــــان شعـــر من
هی! به پیش خاطرت خود را نمایان مـــی کنم

بغلان(شهر بلورین)

تابـنده و روشنگر دل ها شـــده بغلان
خـورشید صفت گشته و زیبا شده بغلان
امواجِ پـر از شور و نـــــگاه های دلاویز
گل واژۀ رنگین غـــــزل ها شده بغلان
این شهر قتیبه ست، همان پیر خردمند
زیبنــــده ی تاریخ و مـــعلا شده بغلان
این شهر پر از خون و پر از نعره ی تکبیر
گلگون ترین مهـد شــــهدا شده بغلان
این دشت پر از مهر و خروش گاه مجاهد
یک کاخ بلـــندی، به دنیـــا شده بغلان
این مرکز ایــــثار و فـــداکاری و همت
چون جام صداقت مصـــــفا شده بغلان
یاران سخنور و عزیزان پــــر از عــــشق
این شهر بلورین مســـما شـــده بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـوريالـی تـوخـی

تـوريالی توخی د محمد نواب توخی زوی د بازمحمد توخی لمسی دی او په ۱۳٦۳لمريز کال د مرکزي بغلان په يوه ادب پاله کورنۍ کې فاني نړۍ ته راغی.

توريالی توخی تر دولسم ټولګي پورې زده کړې ترسره کړې، خو د ژوند ناخوالو يې د لوړو زده کړو آرمان لاتر اوسه پوره نکړ.

په ۱۳۹۳ لمريز کال کې يې شاعرۍ ته مخه کړې، نوموړی د غزل په بڼه اشعار وايي، چې په وينا يې تر دې دمه يې (۳۰۰) غزولونه ليکلي. د توخي ټول ځوان او کلاسيکه شاعران خوښ دي؛ خو حمزه بابا يې تر ټولو د خوښې شاعر دی.

توريالی توخی په فرهنګي خوځښتونو او ادبي مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

د سترگو دښته دې په شنه قلم زرغونه ښکاري
ورسره سره ســـره اننگې دې تل رنگینه ښکاري
بانه دې غشې پـه زړگې داسې ويشتل کړي ياره
بل په ښکلي مخ دې سره او شنه خالونه ښکاري
يا ته ښايسته يې يا سنـگار خو په هډۍ ليلام ده
څومره شغلې ستا دې بنـگړو او لاسونه ښکاري
ظالمـــې دومره سنـــگار مکـــړه تباهي جوړوي
چې ستا په غاړه کې تيـاره ماښام هارونه ښکاري
ځينـــې خوشال ځيني خـــفه خپلو خويونو ځينې
دا ستا په سترگو کې يو بـــل ډول رازونه ښکاري
توخي کوه صبر لمر له لــــوړو غـــــرو پناه شي
هغه وه ښکلې چې رڼـــا يې په کورونـو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا دې هجران له کلي کـــډه بـــارومه ځمه

یو چېـــرته لرې زه جـونــــګړه جـــوړومه ځمه

نور که هر چا راته د چم نامه په خوله واخیسته

ډېرې ښېـــرا به زه د زړه ورته کومـــه ځـــمه

هغه چې ما او تا به تل په کې خپـــل مخ کتلو

نن زه هغـــه هېنـــداره خپـــله مـــاتومه ځمه

د ژمـې یخې ورځې شپې ټولـــې په ویښه ولاړې

اوس چې سپرلی شو زه تـرې غوټـې بارومه ځمه

ډېرې ساده او دنـــګه ونه یـــې د کلـــي جنۍ

زه یې همـــدا مینه کتاب په مخ لیـــکمه ځمه

آسمانه ته پـرې باندې ښکته کړه د رحم څاڅکې

زه تـــوریالی به په سـر خـاورې بادومـــه ځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز مـحمـد راز

راز محمد راز د حاجي محمد زوی څلور لسيزې وړاندې د بغلان ولايت پلخمري ولسوالۍ د ډنډ غوري ساقي کلي يوې ديندار‌ه شينوارې کورنۍ کې زېږېدلی دی.
په کال ۱۳٦۳ لمريز ګران هېواد کې د شوروي ښکيلاک په مهال جلا وطني ته مخه کړه او د مهاجرت په دوران کې په پاکستان هېواد کې يې خپلې لومړني او منځې زده کړې بشپړې کړې. او په ۱۳۸۴ لمريز کال کې هېواد تر راستنيدو وروسته يې د ټولنيزو علومو څانګه کې خپلې لوړې زده کړې پای ته ورسولې.
راز په کال ۱۳۷۵لمريز کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله يې څه د پاسه ۱۰۰ نسخې اشعار ليکلي چې ډېرې د غزل په بڼه دي.
راز محمد راز په خپل کلي د ښوونکي دنده په غاړه لري او تر څنګ تل د بغلان ولايت په کچه، ګڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخيستې او همدارنګه په ۱۳۸۵لمريز کال کې د چونغر ادبي بهير غړی او وروسته يې د همدې کلتوري ټولنې مشر وټاکل شو. همدارنګه نوموړي ګڼو ولايتونو کې ادبي خوځښتونو سره نږدې اړيکې لري، تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو د شعرونو يوه ټولګه يې چاپ ته تياره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

راځئ چې سره کينو څو پســتې خبرې وکړو

د جنګ خبرې پرېږدو څو خوږې خبرې وکړو

دېرې سره راغونډې او قومــونه سره يو کړو

قومونه سره يو کړو پر جــــــرګې خبرې وکړو

وسلې دلاسه واخلو جنګيـــالي غاړه غړۍ کړو
پخپلو کې راغونډ شو ښــې درنې خبرې وکړو

آ ه دود زموږ دکلي چې بــابـا راته پرېښودلی

پر هغه دود جرګه شو او پـــخې خبرې وکړو

پر هغه ژبه غونډ شو چې جرګه ده ځينې پاتې
پر لوړه سره کېنو پښتـــنې خبــــــرې وکړو

د راز د کلي هر زلمی همدا ارمـان پر زړه دی

چې بيا سره يو ځای او ښې اوږدې خبرې وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه مــې په ساحــل کې د اوبـــو په انـــتظار کې دی

کـــله به پـــرې راشـــي د څپـــو په انتظـــار کې دی

کلـــه به لـــه غيبه ورته غړپ د وصـــال راوړي څوک

بس هغه ســـاعت هغـو شېبـــو په انـــتظار کې دی

سـوزي په سکـروټو د هـجران په سـرو لمبـو بانــدې

اور وربانـــدې بـل دی د غـوټو په انـــتظار کـــې دی

پرېږدئ چې د غم او انديښنو درياب يې ډوب کاندي

نور نو ځنکدن ته د ورتلـــو په انتــــــظار کـــې دی

راز د سمنــــــدر څـــــپو آن تـــل ته رســـــولی دی

لاهم هر خوا ګوري د وېـــستو په انتــــظار کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد شاه پاڅون

احمدشاه پاڅون د امرالدين زوی او دين محمد لمسی دی په ۱۳۶۵ لمريز کال د هلمند ولايت په مرکز لښکر گاه ښار يوې ديندراه او متدينې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

پاڅون لومړني زده کړې د کور څخه راپيل کړې، ورپسې د جومات لاره يې ونيوله د زده کړو بهير يې همداسې روان وه، چې وروسته يې جلا وطني سره مخ شو او په دوام يې د شهيد انور خان لېسې کې د ښوونځي دوره بشپړه کړه، د ښونځي پای سره جوخت يې د اراکوزيا خصوصي پوهنتون د حقوقو او سياسي علومو پوهنځي کې لوړې زده کړې پيل او په ۱۳۹۷ لمريزکال کې يې بشپړې کړې.

پاڅون ۱۳۸۲ لمريز کال کې شعر سره د ځانگړې ذوق همدارنگه د عبدالباري جهاني او درويش دراني د کلام سيوري څخه اغېزمنېدل يې خپل د شاعري پيلامه بولي، چې اوس مهال غزل، رباعی، لنډي کيسې، لنډې ادبي ټوټې او گڼ نور گټور مطالب ليکي.

احسان الله درمل، ممتاز اورکرزی، شهنواز باقر او گڼ شمير نور پښتانه شاعران يې خپل د خوښې شاعران په گوته کوئ.

پاڅون د ځانگړې ذکاوت او لوړ استعداد په لرلو سره ادب ته د چوپړ تکل لري او غواړي خپل پښتانه د ادب له اړخه پياوړتيا ته ژمن کړي. پاڅون لسو کلونو راهيسې د لښکر گاه ښار په بېلابېلو ځانگو، ادبي خوځښتونو او راډيوي خپرونو کې د ادب په چوپړتيا بوخت دی، چې تر دا مهاله يې گڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر کتابونه ليکي او ژباړلي دي، چې په وينا يې ياد بهير به همداسې روان وي.
د ښه حکومت او آمن هېواد درلودل همدارنګه مصؤن چاپېريال کې خلکو ته د زړه له تله خدمت کول د احمد شاه پاڅون تر ټولو ستره هيله ده.

کلام

ته دعــا کوه يو دنـګ پاڅــون به راسي
ستا د مينې يو مـلنګ پاڅــون به راسي
ته يې زلفو او يـا زنې ته نـــــــړدې کړه
لکه خال، لکه لـــــونګ پاڅـون به راسي
يا د تورو په ميـدان کې پســـــې ګوره
يا بنګړو ته ورکه شرنګ پاڅون به راسي
لکه تکه سپينـــــه ســــوله را رهې شه
لکه جنګ داسې بدرنګ پاڅون به راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ددې کلـــي ددې ښـــــار را مـــعلومېږي

ځـوانه ته هـم د چـــا يـار را مـــعلومېږي

پـه زړو جـــامو کـې وتـــی يې لـــــه کوره

په دې لــوی هسـتي کې خوار رامعلومېږي

دا چې تــلل او کړيدل دې په حساب دی

د چــــــا لاس کــې گرفتـــار را معلومېږي

خپـل ميـده گامونه شمېـــرې بيا روان سې

بيـــا يو چـــاته انتـــــظار را معـــلومېږي

د مورکۍ د پستې غېږې خوب دې هير کړ

نن د ژونـــد څخه بېـــزار را مـــعلومېږي

دا چې خـــړ څادر دې تاو دی لــــه وجوده

گـــــــرانه تــه پـه بمـو بار را مـــــعلومېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد عوض نومیال

محمد عوض نومیال د محمد مومن احمدزي زوی او نسم خان احمدزي لمسی دی په ۱۳٦٦ لمریز کال د مهاجرت په بهیر کې د پاکستان هېواد هریپور نومې سیمې کې زېږېدلی او په خټه ټغر احمدزی دی.

نومیال د ژوند تاوده ساړه ډېر تېر کړي دي چې هېواد ته د راستنېدو سره یې لومړني زده کړې په ۱۳۷۳ لمریز کال د شهید حبیب الله خان په لومړنۍ ښونځي کې پیل او په ۱۳۸۷ لمریز کال د نوی بغلان عالی لیسې کې یې د ښونځي دوره بشپړه کړه.

نوموړي ښونځي دورې څخه وروسته بغلان زده کونکو په روزنه بوخت شو او بالاخره په ۱۳۹۴ لمریز کال د کابل ولایت کاردان پوهنتون کې لوړې زده کړې پیل او په ۱۳۹۷ لمریز کال کې یې د فراغت پاڼه په لاس واخېسته.

نومیال وایې چې ښونځي دورې څخه به یې په ډېره ټیټه کچه اشعار لیکل او ښونکي یې استاد زینت الله ورسره مرسته کوله؛ خو اوس مهال نوموړي د بغلان یو تکړه شاعرانو څخه بلل کېږي، چې په حماسي او انتقادي انداز کې غزلونه او نظمونه لیکي همدارنګه استاد د نثر په لیکلو کې هم لوړ مهارت لري او په دا ځانګه کې یې ګڼ شمېر نثرونه لیکي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځوانو شاعرانو کې سميع الله ترون او په کلاسيک شاعرانو کې يې خوشحال خان خټک د خوښې شاعران دي، نوميال خپل ټاټوبي کې ګڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ګډون کوي او تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو تمه ده چې نژدې راتلونکې کې به چاپي اثر د لوستونکو مخ ته کېږدي.

د حق ليکنه يې ستره موخه او په هېواد کې د وينا اصل په عمل بدلول يې لويه هيله ده.

کلام

د سپيـــن ځـلانده لمر په شـــان رڼا به راولو
د حق سپيـــڅلې غيـــرږ کې روڼ سبـا به راولو
زمونږ د تورې شـرنګ به د افق له څوکو واورې
يو ځل بيـــا د مجنون غيــــرږ ته ليـــلا به راولو
د خولې زاهده بس کړه نور ګواښونه راته مکړه
و دا هســـې متقيـــانو تـــــه تقــــوا به راولو
مونـــږ بــډې راوهلــي دي آرام نه پيـــــــژنو
بيا ســــوله دې فضـــا ته په نخـــــا به راولو
دا تل مـــې چې مزل په تررِمو کې وو روان وم
دا د نيــــــمې شپې ډېــوې ته و بورا به راولو
فضـــا به د وحشــت تورو بادونونه صفا کړو
شمـال به يې د ګهيــځ ځينـــې وږيا به راولو
نو مـل به راسره د ژوندون لاره کې نوميال وي
اتـــل د زمـــانې نـــــن په رښتـــيا به راولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې خـپل مې تنګوي نو د بل چا نه څه ګیله ده
لمسـی چې شـو بې لارې د بـابا نه څه ګیله ده
خواص بیـا د نسـلونو د نیکه په طرف درومي
نیکــه دې ګوډاګی وو ګرانه تا نه څه ګیله ده
منبـر مو د جمـات له ډېر تبلیغه ستړی شوی
چې ته په لاره نــه شوې د مــلا نه څه ګیله ده
مجنون چې د لیـلا آرمان تر ګـوره پورې ویوړ
جــفا چې شولـه عــامه د وفا نه څه ګیله ده
تقــدیر د کائیــناتو د الله پــه اراده ده
چې نن راځینې درومــي د سبــا نه څه ګیله ده
قاضي پـه محکمه کې چې د غـلا په تور ولاړ وي
خاونـده د بې عقـله سړي غــلا نه څه ګیله ده
نــن برم د مشــرانو د کشــرانو ســره نشته
هوښیار چې پرتوګ باسي بې حیا نه څه ګیله ده
دستــور د زمــانې خو نن رښتیا چې بـدل شوی
چې چـرګه هــګۍ نکړي د سنــډا څه ګیله ده
نـن کـور په کـور اورونـه د نفــاق هسـې بلېږي
چې ورور مو لاس تړي د امریکــا نه څه ګیله ده
محفــل وي د واده واړه مشـران پکـې ګــډېږي
په نوم د پارلمـان داسې شعــــار نه څه ګیله ده
چې آس په منــډوي کې د وزې په بیعــه پلوري
نومیاله دا د وخت داسې ســودا نه څه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

قـاري شېـرعلـي لکـنوال

شېرعلي لکنوال د عبدالواحد زوی د صوفی لمسی په ۱۳٦٦المریزکال کې د کندوز ولایت د خان آباد ولسوالۍ د آقتاش کلي په یوه دینداره او عالمه کورنۍ کې دې هستۍ ته سترگې غړولي دي.

نوموړی په ۱۳۷۵المریز کال ښوونځۍ کې شامل شو، او په خپل خدای بخښلي استعداد یې په ۱۳۸۴المریز کال کې ښوونځۍ دوره بشپړه کړه. وروسته یې خپل د کلي جوماتونو او گڼو مدرسو کې د نهه کالو مودې لپاره دیني زده کړې ترسره کړې، لکنوال په ۱۳۹۲المریزکال کې د مرکزي بغلان دارالمعلمین کې نیمه لوړې زده کړې پیل او په کال ۱۳۹۴کې یې بشپړې کړې.

شېرعلي لکنوال په ۱۳۸۵المریز کال کې شاعري ته مخه کړه، چې صوفیانه اشعار به یې لیکل، چې اوس هم پرې پایي. نوموړی د مرکزي بغلان او ولایت په کچه د نوموتو نعت خوانانو سر کې راځئ، چې ترنم یی د زړه براسونه ماتوي.

کلاسیک شاعرانو کې یې رحمان بابا او حمزه بابا د خوښې شاعران دي.

شېر علي لکنوال د یو ادب پال ځوان په توگه تل په کور دننه او ولایت څخه بهر ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې، چې په خپل خواږه ترنم یی ادبي بنډارونه لا پسې خوندور کړي دي.

سوله ،آرامي،د شرعي نظام پایښت، د مسلمه امت بریا او یووالي او د اسلام پرمختگ خپل ستر آرمان بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت شريف

يم گنـــــاهگاره ته خپـل در ته مې منــې او کنه
پاکه رســـوله شفاعـــــت به مې کـــوې او کنه
يم گنهکار په گنـــــاهو کې لتـــاړ شـــــوی يمه
پـــروت ببر ســـــر په ډېرانو کې کبــاړ شوی يمه
درزمه تاله چې په خواکې مې پـــــرېږدې او کنه
يم گناهگاره ته خپــــــل در ته مې منـــې او کنه
هوا هــــــوس چـــې د غفلت په خوبو وړی يــمه
نفــس شيطان ميـــــرڅمن بند په بند تړلـی يمه
توبه اوبـــــــاسم شي به مــــــاتې زولنـې او کنه
يم گناهگاره ته خپــــــل در ته مـــې منې او کنه
کله چې گـــــرانه مــــدينې منـــورې ته درشم
ستا د وصـــــــال لپاره ښکلې نظـــارې ته درشم
هــلته به ما کړې جاروکښ د خپل روضې او کنه
يـم گنـــاهگاره ته خپـــل در ته مې منې او کنه
د زړه سکون مې شنې روضې ته په کتوکې رازئ
ستا شيـن گنبد او منـــــارې ته په کتوکې رازئ
ما لکښـــــوال به کړې ملنــگ د دروازې او کنه
يم گناهگاره ته خپـــــل در تـــــه مې منې او کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بیلتون دې یم خوړلـی اورکې سوزم د هــــجران
په زړه مـــــې راوربـــړي محـــــمد آخر زمان
کوهي د زنخـــدان کې دی لویدلــــی یم له سره
یوسف کنعانې غـــــوندې اخـــــته یمه په سره
دا ستا دې جدایـي طاقت می نشته په هیڅ شان
بیلتون دې یم خـوړلی اورکــــې سوزم د هجران
په ورځ کــې د جـــزا یـــم په ګناه داغي داغي
محبــــوبه رحم وکړه خــــبر دی ستایم امتــي
هیڅ بلـه چاره نـــشته په ګـــــناه یم پښـېـــمان
بیلتون دې بـــم خوړلی اورکې سوزم د هـــــجران
په ورځ کې د مــــحشر به کوي زمونږه شفاعت
مرام لرم آرزو حبــــــــیبه ستــا د شـــــــفقت
ډېر سخت سوال ځواب دې هم شته تله د میزان
بیلتون دې یم خوړلــــــی اورکې سوزم د هجران
در اومې غـواړه ربـــــــــه درته ډېر یم خجالت
لت پت ربـه ګنـــــــــاه کــې یمه تاته ملامت
ما عفوه کړه دوسـیه مــــــې ډکه شوې له عصیان
بیلتون دې یم خـــــوړلی اور کې سوزم د هجران
که څه هم ستا په مـــــــینه کې ما بولي دهشتګرد
زما عـــزم پولادي دي لګښـــوال نه یم نامـــــرد
که ســـر او تـــن مې لاړ شي یو مـــې مهر یو پیمان
بیلتون دې یم خوړلـــی اورکې ســــوزم د هجران

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبـیح الله نـوري سلېمانخېل

ذبیح الله نوري سلېمانخېل د ارواښاد استاد نور الله نوري سلېمانخېل او د حاجی خان لمسی دی په ۱۳٦۷ لمریز کال پاکستان هېواد کې سترګې نړۍ ته غړولي دي.

نوموړی لومړۍ زده کړې پخپل پلرني ټاټوبي (بغلان قیصرخېلو کلي) کې پیل او په ۱۳۸۸ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالي لېسې څخه په لوړه درجه فارغ شو.

سلېمانخېل په ۱۳۹۲ لمریز کال کې د مرکزي بغلان د کرهنې او وترنرۍ انستېټوت د اګرانومۍ په څانګه کې خپلې نیمه زده کړې بشپړې کړې.

نوري سلېمانخېل په ۱۳۸۵لمریز کال کې شاعري پیل کړه، چې پلار یې ورسره یاد بهیر کې خورا ډېره مرسته کړې. عبدالرحمان بابا، خوشحال خان خټک، احمد شاه بابا، اکرام الدین او مفتون یې د خوښې شاعران دي. په خپله هم د غزل په فورم کې ټولنیز او اخلاقي اشعار لیکي؛ خو لا تر دې دمه کوم چاپي اثر نلري.

نوموړی تل ادبي بهیرونو او مشاعرو کې ونډه اخیستې او ادب پالنه کې یې رغنده رول لوبولی دی.

په ګران هېواد کې دایمي سوله راتلل او د هېواد ټولو وګړو ته د تعلیم او حقوقو رسېدل د ذبیح الله نوري سلېمانخېل لوړه هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناکام په مینه کې

څه چـــې راغلـــي وي ازل کې بدلـــــېدلی نـشي
څه چې ليکلـي وي تقـــدير کې پاکېـــــــدلی نشي
بس دا غم به ګالی چې نه یې سر او نه یې بر معـلوم دی
زړګي کـــې بې له دينــــه بـــل غـم ځــابېدلی نشي
نورې يې لنـــډې دي د ژونـــد شپـــبې پدې هېواد کې
ســـوی پـــه اور زړګی په اور کـــې اوســـېدلی نشي
کـــــډه يې بارده له دې ښـــار نه ځـي يو بل مـالت ته
د يـــوه شـــوم لپـــاره ټول ښـــار ســـوزېدلی نشي
تللی په فکر بـس د خيـــال ځپـــــې يې نه خوځوي
بې له توپانه دا ځپې هـــم خوځېــــــدلی نــــشي
چمن کې واړه بلبلان دي انـــــتظار له وختـــــــــه!
د ګــــلابي ګل ولې خدايـــــه سپـــــړېدلی نشـــي
عـــجيبه وخت شو د هر چا زړونه له مينې ډک شـول
د مـــعصوم زړه مـــــينه هېڅ زړه کې ځايدلی نشي
ناکام په مينه کې به څنــــګه تــسل زړه ته ورکړي
بغير بې ياره دې دنـــــــيا کې ګرځېـــــدلی نشي
ذبيح الله وايي مېلمه شي مـــــرګی دا بــــــه ښه وي
په ژونـــدانه له خپل جانـــان نه بېلېــــــــدلی نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(غم دې راته پاتې ده په ګټه کې)

زه دې یم د پاکې مینــــې لـــــټه کې
ما ســـــره یـاري وکړه په پـــــټه کې
ژوند باندې باور نشته پردېــس به شم
بیا به ګـرځې یاره پـــورته ښکـــته کې
ستا یاري انګـــــار ده هـم سکــروټه ده
ما ډېر خوند لیـدلی دی ســـکروټه کې
خدای دې هدایت ورته د ښـکلي کړي
څوک چې ریبـــــاري کوي غلطـــــه کې
ډېرو دا منلې په یو چا باندې مین یې ته
ځکه د ملا تعویذ تړلی دې په مــټه کې
ځکه ذبیـــح الله نوري خوشـــــاله دی
غـــم دې ورته پــاتې دی په ګـــټه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفیق الله احمدزی

شفیق الله احمدزی د معلم حیات الله شرفیار زوی او د حاجي محمد علي لمسی په ۱۳٦۷ لمریز کال د بغلان ولایت مرکزي بغلان کوږ چنار کلي په یو دینداره او علم دوسته احمدزۍ کورنۍ کې زېږېدلی دی.
احمدزی په ۱۳۷٦ لمریز کال د نوي بغلان لېسه کې شامل او په ۱۳۸۸ لمریز کال کې یې د مزارشریف یو ځایی لېسه کې خپله د ښونځي دوره بشپړه کړه.
نوموړی د شعر سره علاقه او د مینې بلې ډېوې اړ کړ چې په ۱۳۹۴ لمریز کال کې شاعرۍ ته مخه کړي او د غزل په بڼه ښایسته اشعار لیکي.
په کلاسیکه دوره کې یې د پښتو ژبې بابا عبدالرحمان مومند او په معاصره دوره کې اور ژبی شاعر مطیع الله تراب یې د خوښې شاعران دي.
احمدزی د ادب سره د مینې په پار ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي او د ملګرو په منځ کې زرین نوم برېښي.
د هېواد آرامښت، سوله او ځوانانو ته د لوړو زده کړو د زمینې هوارې یې ستره هلیه او آرمان ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

تـــوره شپــــه وه تر سبـــــا مې وژړل

ستـــا تصـوير ته تر بېـــــــګا مې وژړل

د خفـګان شپه مې په اوښـــکو کړله تېره

ستـا له دوه ستـــــرګو پنــاه مـــــې وژړل

ستا ښايست مې پېژنده نه يـــوه شپه کې

تـــش ديـــــدار ته نا آشــــــنا مې وژړل

د بيلتون چيغې مې پورته شوې د خولې نه

ډېر په کـــوکـــو واويــــــلا مــــــې وژړل

ستا جفـا و مينتـــوب شـــــوه را په ياد

ځـــواني مـــرګـــــې په وفـــــا مې وژړل

ليونی شو احمـــــــدزی ستا په کوڅه کې

ډېر په ياد کې يـــــــاره ستـــا مې وژړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ولې مې وژنـــــــــې په ژړا زړګيـه
زړه مې بايللـــــــی دی په تا زړګيـه
پخپل حسن مکړه دومــــــــره غـرور
مشـــــه ميـــن په دلـــربا زړګـــيه
ته چې بهر ته رانه لاړې ګلـــــــــې
راته راياد شــوه ستـــا جفـــا زړګيه
نه دې احـــوال نه دې پيغام را رسې
رانه خـو ورکه شـــــــوې ليلا زړګيه
ټوټې ټــوټې شولې ځيــــــــګره زما
ته شوې ميــن په بې وفــــا زړګيه
احمــدزی بيا کړيږي يار يــــــادوي
شـــو ليـونی دا په صحــــرا زړګيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالکریم کبیری

عبدالکریم کبیری فرزند عبدالکبیر درسال ۱۳٦۷هـ.ش در قریه حفیظ آباد ولایت بغلان در یک خانواده دیندار پا به عرصه وجود نهاده است.

موصوف در سال ۱۳۸۱ ه. ش وارد مکتب ابتدائیه شد با تکمیل تعلیمات ثانوی در لیسه زراعت ولایت بغلان شامل شده و در سال ۱۳۸۸ ه. ش از لیسه مذکور فارغ گردید.

کبیری در سال ۱۳۹۵ ه. ش به فراگیری علوم طبی در یکی از پوهنتون های خصوصی کشور آغاز کرد و تا این دم ادامه میدهد. وی همواره در راستای فرهنگ و ترویج علم تلاش ورزیده، در انجمن های ادبی و پژوهشی در سطح زادگاه خود اشتراک فعال میورزد.

حافظ شیرازی از شاعران قدیم و کاوه جبران از جمله شعرا نسل جوان کبیری بوده که خود نیز در قالب غزل شعر میسراید.

آزادی و آرامش کشور هکذا رو آوردن جوانان به علم و دانش از آروزو های بزرگ موصوف میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

زنده گی رنگ دیگر دارد ومـــن رنگ دیگر

زنده گی جنگ دیگر دارد ومــن جنگ دیگر

روزگار دشمن این جان من اسـت ای مردم

او به دست بیل وتبر دارد ومن سنگی دیگر

***

وطندار روزهایت ساده نیسته

وروزی عیش ونوش باده نیسته

تو گام استـــــوارت رابلند کن

که اینجا انتـــهای جاده نیسته

***

دقیقـــــه با دقیقـــه جنـــگ دارد

که ساعت چـــهره هفت رنگ دارد

شکن این قاب ســاعت رابه سنگی

که ازجنگ و جفـــــا فرهنگ دارد

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد کریم ادیب

محمد کریم ادیب ایاس د عبدالغیاث زوی د ایاس الدین لمسی دی، لقب یې ادیب او ایاس تخلص کوي، چې د خلکو تر منځ په استاد ادیب او ابو عبدالله بغلاني سره شهرت لري، په ۱۳٦۹ لمریز کال کې د مرکزي بغلان نوی ښار یوې بې وزله او دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی له پلاره تاجک او د موره پښتون ده.

استاد ادیب په ۱۳۷۵ لمریز کال کې د نوي بغلان ښوونځي کې شامل او په ۱۳۸۷ لمریز کال کې یادې لېسې څخه په لوړه درجه د (۹۹.۷٦٪) سلنې نمرو سره د فراغت سند ترلاسه کړ. په کال ۱۳۸۷ کې نوموړي د کانکور ازموینې له لارې د ننګرهار پوهنتون شرعیاتو پوهنځي ته لاره پیدا کړه او په ۱۳۹۲ لمریز کال په یادې پوهنځي کې یې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.

استاد ادیب د ماستر ي آزموینې له لارې په ۱۳۹۲ لمریز کال د ننګرهار پوهنتون د شرعیاتو پوهنځی د فقه او قانون څانګه کې ماستري دورې ته بریالی شو او خپله لومړۍ ماستري یې ۱۳۹۴ لمریز کال کې یاد پوهنتون څخه تر لاسه کړه.

استاد ادیب په خپل ځانګړي خدای ورکړې استعداد سره په اسلامي زده کړو کې لوی لاس لري او همدا رنګه د خطاطي او ښایسته لیک استعداد سره د استادي د کمال درجي ته رسیدلی دی. استاد ادیب خپل د بریالیتوب او پوهې ستر لامل د خپل ولس علماو، د لېسې او پوهنتون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استادانو اخلاص او هڅې، او په ځانګړي ډول د خپل لوی استاد او جید عالم مولوي سبز محمد رسولي (مولوي پنجشېري) د شاګردی مجالسه بولي، چې د نوموړي تر ښوونې او روزنې لاندې یې د قرآن العظیم الشان ترجمه او لنډ تفسیر زده کړې ترسره کړي.

استاد ادیب په ۱۳۸۲ کال کې کله چې د ښونځۍ زده کونکی وه د لویو لویو شاعرانو د کارنامو د مطالعې او شعري ذوق په لرولو سره شاعرۍ ته مخه کړه چې اوس مهال په دوه ژبو(پښتو او دري)علمي او اخلاقي اشعار لیکي.

استاد ادیب په خپل قول سره چې د خوښې شاع ران یې پښتو ژبه کې عبدالرحمان بابا، حمزه بابا، ګل پاچا الفت او ملنګ جان، همدارنګه دري ژبه کې مولانا جلال الدین بلخی، مصلح الدین شیرازي، بیدل دهلوي او اقبال لاهوري دي.

استاد ادیب د ښوونځي دورې څخه تر پوهنتون او اوس مهاله په علمي ادبي او دعوتي فعالیتونو بوخت دی، چې بیلګې یې د ادیب فرهنګي کانون جوړښت، بغلان غږ مجله، شریعت مجله، فهم الاسلام مدرسې تاسیس ډول ډول فرهنګي او پوهنیز کنفراسونه، علمي او ادبي مجلسونو جوړونه او همدارنګه د ۳۴ دورو څخه د پاسه په بېلابېلو لکه خطاطي، اسلام پېژندنه او د بیان فن څانګو کې زده کونکي روزلي او فارغ کړي دي.

یاده دې وي چې استاد ادیب یو له تکړه او نوښتګرو لیکوالانو څخه شمېرل کېږي، چې تر دا مهال یې(۲۵)ټوکه لیکلي او ژباړلي کتابونه چاپ شوي او(۳۲) ټوکه کتابونه یې په بېلابېلو څانګو کې لیکلي چې لا تراوسه یې چاپ ته ندي سپارلي، که رب رضا وي ډېر ژر به یو په بل پسې له چاپه راووځي او دا بهیر به لا ګړندي او پیاوړي دوام مومي. نوموړی تر دې دمه د هېواد په مختلفو پوهنتونونو کې د استادی مقدسه دنده ترسره کړې او اوس مهال د (خانه نور او جهان) پوهنتونونو کې په تدریس بوخت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد اديب د يو ځوان شاعر او ليكوال په توګه د اسلامي نظام اعاده، قيام او ساتنه يې تر ټولو لوړه هيله ده، څو مسلمانان د ملت څخه بهر او امت شي او د يو اسلامي سپېڅلي چتر لاندې ژوند وكړي.

حمد

بنـــام ذات پـــاک کبــــــريائی
مــرا ازخاک ناچيزداد صــفـائی

خـــلاق اين زمـين وآسمـانســت
به يکتائی وجودش هر زمانست

بود مــالک و قـــادر هم توانـــا
روف ورازق و اعلــــــــی ودانــا

زنيستی هست بنموداين خلائـق
به انسان انس داد و هم عــلائق

ندارد مثل ومانند بی نذيــراست
به کار بنده ها هردم خبير است

به امر او شـــود هــر کار دنيـا
کـلام اوســــــت مرا به ز کيميا

بود مشغول حمد او هـــر آنچــه
ز بحر و بر که مسئول ان بدانچه
برای رهنــــــمود انس هــم جان
فرستاد از نبيـــــــان و رسـولان
اساس جـــنت و دوزخ بنــا کرد
منافق و مسلمان را جــــــدا کرد
هدايت ميشود آنــرا که خـواهـد
نخواهد چون ابو جهـــلان بماند
قلمها خشک شود وصفش نشايد
مگر يک بــاب علــم او گشايد
اديب قاصر بود از وصــف رحمان
فقــط اقرار نمـا ايمــان و ايمـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپېڅــــلی دې قــــرآن دی پاکه ربه
ضــرورت د هر انســـان دی پاکه ربه
دواړو کونو کې ډالۍ د نیکبختي دی
د باطـــــل او حق فرقان دی پاکه ربه

*****

په هرحال کې تل د علــم طلبګار شه
دا د نفس له خواهشـــاتو نه بېزار شه
مخترع به درنه جوړ شي مکشـف شې
یو شـــرط ومنه له نن نه لاس پکار شه

*****

قـــــوي ذهن او دماغ نه حاصلېږي
چې ګناه ته څــــوک هر کله روانېږي
تـــورې وربځـــې د لمر رڼا فنـا کا
کـــله هم نور او ظلمت نه جمع کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیـد اسـد الله غـالب

سید اسدالله غالب فرزند سید جان (مبین) نوه سید عبدالمهیمِن در سال ۱۳٦۹ هـ. ش برج جوزا مکان کارته مامورین، ولسوالی بغلان مرکزی ولایت بغلان در یک خانواده اهل علم ، فرهنگ و معنوی متولد گردیده و متعلق به خانواده اطهر سادات میباشد.

غالب در سال ۱۳۷٦ هـ. ش وارد لیسه نوی بغلان گردید و در سال ۱۳۸۷ هـ. ش موفقانه دوره مکتب خویش را به اتمام رسانید، متعاقباً با سپری نموده امتحان کانکور در سال ۱۳۸۹ هـ.ش به پوهنځی ادبیات پوهنتون ولایت تخار راه یافت و در سال ۱۳۹۲ هـ. ش سند فراغت خویش را بدست آورد. همچنان نامبرده دروس شرعی و ادبی را نزد والد بزرگش که از جمله شاعران و فاضلان دوران خود فرا گرفته است.

غالب بدون مقدمه و زمینه به شاعری رو آورده و در سال ۱۳۸۳ هـ. ش زمانی که متعلم بود نخستین شعر زندگی اش را سراید و الحال در سبک غزل و آزاد شعر میسراید.

مرحوم خیرالدین ناله، سید محسن خاکی، حمیدجنون از جمله شاعران جوان و حافظ شیرازی ، سعدی شیرازی و مولانا جلاالدین محمد بلخی از جمله شاعران کلاسیک و دلخواه غالب میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موصوف در انجمن های ادبی، و برگزاری محافل ادبی سهم بارز داشته تا اکنون چهار اثر ادبی ناچاپ دارد که عنقریب اقبال چاپ خواهند یافت.

آراستگی با زیور علم هم میهنان، و خدمت به خلق الله از آرزو های والای سید اسد الله غالب میباشد.

کلام

انبـــار غـــم ز خاطر ما شستشـــــو نشد
یک بار بر طرف غمی بغض از گلـــو نشد
بیرنگ و رونق از دلی رنگـــین زمانـــه رفت
بیچاره دل که باخته یـــی رنگ و بـــو نشد
عشـــق آمـــدو کشید ز خاکم به خـاک زد
در ایـــــن مقـــام دبدبه یی آبـــرو نشد
چشم و زبان ببسته و دستـــم به بنـــد کرد
عقـــلم ربود و دغدغه یی جستـــجو نشد
گفتـا پـــذیر خـــوب و خرابـــم خراب شو
ما را زبـــان و مـــرحله یـــی گفتـــگو نشد
این عشق چیست؟کیست، بگوید به من چرا
کار عــــدو نـــموده و نامــش عـــدو نشد
بـــیچاره ام به چاره یی این دست انقـــلاب
جز جـــــور او که چیـــز دگـــر آرزو نشد

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

آه بـــــر دل به در شــــــهر تمــــــــــنا نرسید
شــــام ما را چه شد اینجا کـــــه به فردا نرسید
بی خبـــــر مانده ملکیم کـــــه مهتاب آنجاست
چه خبـــــــر هاست در آنجا که دل آنــجا نرسید
صـــــاحب زهـــــــد نا انیجاست بـــــرو ای زاهد
هــوش دور است از آن خانـــــه که صهبا نرسید
کوتـــــــه از بی خبری های مداوم حقـــــــــــــا
دست تقـــــوا ست که بـر دسته پـــــروا نرسید
کس چه دانست در این شهر که هیچ امــــردگر
که بـه خـــــاک در خلـــو تگــــــه بر نا نرسید
مستـــــحق نیست مگر خانـــــــه خرابان یا رب
مــــــوقع وصل چـــــــــرا دیــــــده بینا نرسید
غالبـــــا سخت خزان خورده نگر بــــــاغ سخن
مگرات هیــــچ شبـــی شبنم معنـــــــا نرسید

(c) ketabton.com: The Digital Library

احـمد جـاوید حـکیمی

احمد جاوید حکیمی فرزند عبدالحکیم نوه پاینده محمد در سال ۱۳۶۹هـ.ش برج قوس یوم دوشنبه در یک خانوادۀ متدین متعلق به فامیل حکیمی از عدم پا به هستی نهاد.

موصوف در سال ۱۳۷۸هـ.ش شامل لیسۀ نوي بغلان شد و در سال ۱۳۹۰هـ.ش از لیسۀ مذکور موفقانه فارغ گردید. حکیمی در سال ۱۳۸۹ هـ. ش آغاز به سرودن شعر کرد، درد وطن و علاقمندی شخصی اش را بزرگترین علل شاعری خویش میداند.

عبدالقهار عاصی، عفیف باختری، و سمیع حامد از شاعران جوان مورد علاقه وی، هکذا مولانای بلخ و بیدل دهلوی از شاعران مورد پسند در دوره کلاسیک احمد جاوید حکیمی میباشد.

از انجائیکه جاوید حکیمی شخص پرتلاش در عرصه ترقی فرهنگ به سطح زاده گاه خود پنداشته میشود از نعمت خوش ترنم نیز برخوردار است که به شهرتش افزوده است. حکیمی در فعالیت های ادبی و رسانه ئی نیز سهم برازنده دارد.

آرامی کشور و پیروزی اسلام از آرزو های والای حکیمی بوده، یکپارچگی و همدلی را از آرمان های بلند خود قلمداد میکند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

طلاطـــم هـای امـــواج غـــرورت

کشد صد ها دلـــی را در حـــضورت

بپوشم واسکت، پـر بمـــب دریغـا

کفن پوشم که تا گــــردد ســـرورت

من و دیـــوانه گـــی و هر بیــــابان

تو مست هستـی این عمرم قصورت

حـــــکیمی را گریستن پیشه داد آن

کلام خشـــــک و تلخ و تیز و شورت

مه و خورشیـــــد، هفت باب بهشتی

خجل پیــــش دو چشــــم فلکلورت

ربوده ایــــن و آن زنــــــده گی ام

دو پلک ناگــــهانی چــــــکه چورت

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دنیای عجیب بـــود، در پیــچ و خـــم انگور
در حـــین سفر دیـــدم صـــد ها ورقــی منظور
نـــی سردی و نی گـرمـی یک بــزم عروسانه
یـــک محفل و پاکوبــی مضمون همـــه معمور
نی ابر هوا خیره نــی دامـــــــن کـــس چیره
هر که به هیاهو مست، رقصان عجبا مسـرور
سه ساقی و بی حــد جام کار همـه در اتمام
بر دوش حکیمی جــام عطر کفنـــش کافور
این زایه چـــرا حی شد این میوه چرا می شد
در خانه یی تار و سرد در خون تپیدن مجبور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـاصـر سـروري

ناصر سروري د محمد عثمان زوی د حاجی عبدالرحیم لمسی په ۱۳۷۱ لمريز کال د بغلان ولايت يو ديندراه او علم دوسته کورنۍ کې له عدم څخه د هستۍ پر ځمکه پښه کېښوه .

سروري د اووه کالو وه چې د بغلان ولايت نوي بغلان عالي لېسه کې شامل شو او په ۱۳۹۱لمريز کال کې د ياد ښونځي څخه په لوړه درجه فراغت سند واخيست. وروسته د بغلان ولايت انستيټوت د حسابداري په څانگه کې خپلې نيمه لوړې زده کړې بشپړې کړې. ژوند شته ناخوالو يې وطن کې د پاينښت بخت ورنکړ او پردېسي يې ور په برخه کړه چې اوس مهال له اوو غرونو او سمندرونو هاخوا د فرانسې هېواد کې د جلا وطنۍ شپې او ورځې تېروي.

ماشومتوب څخه يې شعري ذوق، سولې او د مينې تنده، سروري شاعري ته اړ کړ او په ۱۳۸۷لمريز کال کې يې خپل لومړی شعر د کاغذ پر مخ وليکه.

د غزل په فورم ښايسته کلام سروري د شهرت ستوري لا ځلانده کړي، د کلاسيکه دورې واړه شاعران يې د خوښې او حساب شاعران بولي.

نوموړي خپل ټاټوبي کې تل ادبي خوځښتونو او بهيرونو کې رغنده ونډه اخيستې، ناصر سروري درې چاپ شوي آثار لري، او غواړي د ژوند شعري کلام يې د دېوان په توگه راونغاړي.

سروري د مينې، سولې او زده کړې تږی دی، چې ټوله شاعري په همدغه ستر او مقدس آرمان را څرخېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ژوند زما گـــلزار کړه وايي سمه ده
ما خمار خــمار کړه وايـــي سمه ده
ما نور د تيـــارو نه لـــرې لرې کړه
شپه راته سهــار کړه وايي سمــه ده
زه ورته له مـــينې داســــې وايـمه
ځـان راته په قــار کړه وايي سمه ده
زه به دې هـم ټـول عمر نازونه وړم
ما د غــاړې هـار کړه وايي سمه ده
پرېـږده چې ټــول عمر درته گورمه
لږ شانتې سينگار کړه وايي سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کتــابونه وېــــــشل کېږي قلمــــــونه وېشل کېږي
نــفرتونه قتل کيــږي چې ګلـــونه وېشل کـــېږي
ددې چــم ملا ته ګوره تعويـــذونه هر وخـــت ليکي
ددې چــم ملا د لاس ټـــول تعـــويذونه وېشل کېږي
دلته څوک دي چې ورک شوي هرې خواکيږي پوښتنه
دغه نوم چې راياديـــږي تصــــــويرونه وېشل کېږي
دا زما مــــــاشوم زړګــی خـــو په خبرو نه پوهېږي
زما زړه نه ټول وجـود ته ستــا يادونه وېشـــل کېږي
دې سپرلي سپرلي موسم کې ښکلا ګانې يو په سل شي
په دې دښـتو او په غــرو کې دا رنګــونه وېشل کېږي
زه بــاور لـــــــرم ناصـره دا هـــېواد به ابــاديـــږي
بيا به خـــامخا ناصــــره الغتــــونه وېــــشل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

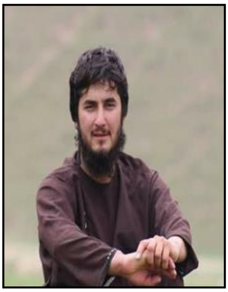

عبدالمتین شورش

عبدالمتین شورش فرزند محمد عوض در سال ۱۳۷۳ خورشیدی در شهر کراچی کشور پاکستان در یک خانواده دیندوست متولد گردیده.
شورش در سال ۱۳۸۲ خورشیدی وارد لیسه عالی مرکز بغلان شده و در سال ۱۳۹۳ خورشیدی از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. نامبرده با سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زبان و ادبیات دری پوهنتون ولایت بغلان راه یافت که فعلاً سرگرم فراگیری علوم ادبي در این بخش میباشد.
شورش با علاقه که نسبت به ادبیات و شعر دارد در فعالیت های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک میورزد و خود نیز در قالب غزل و دو بیتی شعر میسراید. حافظ شیرازی و مولانا جلال الدین محمد بلخی از شاعران کلاسیک همچنان کاوه جبران، فاضل نظری و شریف سعیدی از شعرا نسل جوان از جمله شاعران مورد پسند شورش است.
آزادی فکری اسلامی، آرامی کشور و آبیاری قلوب جوانان مسلمان به عقاید مقدس اسلامی از آرزو های بزرگ عبدالمتین شورش میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

انگار فرصــت است که ایمان بیاورید

از دوش خستــه اسلــحه پایان بیاورید

آتش زدیـــد جنـــگل انـــبوه را کمی

مقدار زره قطـــره ای بـــاران بیاورید

بـــرنونهال هـــای که اصـــلا برهنه اند

ازباغ و برگ فیض و بهـــاران بیاورید

ای باد ها تحمــل خاموشـــی تا چه حد

شور آفریده شـــورش وطوفـــان بیاورید

آنقدر خسته کن شده دنیا از این به بعد

بر ایــن قتـــال نقطـــه پایـــان بیاورید

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

در پـــیش من نشتـــه و گیتـــار می زنی
با پنـــجه های خسته و بیـــــمار می زنی
در فکر تو که خاطـــــــر من شاد می شود
قمچین به روی زخـــم جریـــــدار می زنی
در جمع سردمان خواص با کـــــدام چشم
لاف جـــــوان مـــــرد و ایثـــــار می زنی
ای مـــرگ! نـعش خـــیس مرا تا کجا بگو
بر روی شــــــانه های خـــودم بار می زنی
نستالینم! ضمیر تو خون خواریست و بس
روح مـــــرا به پیکـــــر مـــــن دار می زنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـورگـل انـدړوال

نورگل اندړوال د عبدالمنان اندړوال زوی او د فضل الحق اندړوال لمسی دی چې د ۱۳۷۴ لمریز کال د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د خواجه خان بابا په یوه فرهنگي او دینداره کورنۍ کې نړۍ ته سترگې غړولي.

اندړوال په ۱۳۹۰ لمریز کال کې د مرکزي بغلان له عالي لېسې څخه فارغ او خپلې نیمه لوړې زده کړې یې د مرکزي بغلان انسټیټوت د ادارې او مدیریت په څانگه کې بشپړې او په ۱۳۹۱ لمریز کال کې ترې فارغ شو .

اندړوال د اقتصادي ستونزو د مخ کېدو سره سره په ۱۳۹۶لمریز کال کې تر خورا زیات ځنډ وروسته یو وار بیا د کانکور آزموینه ورکړه او د خپلې خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبیاتو پوهنځي پښتو څانگې) ته بریالی شو او اوس هلته په زده کړو بوخت دی.

اندړوال په ۱۳۸۹ لمریز کال کې شعر لیکلو ته مخه کړې او شاعرۍ ته د مخې کېدو لامل یې اندړوال د زمانې د تاړاک او ورسره د مبارزې تر څنگ په هېواد او ټولنو کې ستونزې ، نادودې او شته بدبختۍ په گوته کوي چې رنځ ترې وړی او اړ شو، ترڅو خپل احساسات د قلم په څوکه منظوم کړي او دغه درد ته انعکاس ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندړوال ډېر شعرونه د غزل په فورم کې دي او په پخوانیو شاعرانو کې یې د خوشحال خان خټک او حمزه بابا او په اوسنیو شاعرانو کې یې د عبدالستار سعادت او شهنواز باقر شاعري خوښه ده.

نورګل اندړوال خپل ټاټوبي ګڼو ادبي خوځښتونو او فرهنګي غونډو کې رغنده ونډه اخلي او د ادب پالو په کتار کې ولاړ دی، تردې دمه د نورګل اندړوال یوه شعري ټولګه (د کلي ژوند) په نوم چاپ او تر لوستونکو رسیدلي.

د اندړوال ستر آرمان په هېواد کې جګړې حل او د پښتو ژبې د بډایه والې تر څنګ دفتري کېدل دي.

پیغام یې نوي نسل ته دادی چې خپلې ژبې او فرهنګ ته د کار تر څنګ ګڼ ادبي او هنري اثار له نورو ژبو راوژباړي تر څنګ پښتو ژبه لکه نورې ژبې بډایه شي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

چې ترمو اوښکو مــې په هر حــال کې یــاري کړې ده

د عشق حـــرم کـې مې د خپل زړه بنده ګي کړې ده

لېونی هــڅه نـوره ځنـــګه وي په نـــیت د وصـــال

په خوب او خیال کې مې ستا هر وخت ریباري کړې ده

ښکاري چې روح لــه تانـــه نه وړي هــېڅ د مرګ ملکې

کنـــه څو ځـــلې مـا پــه تـــا انتـــحاري کـــــړې ده

غبـــږ کې مې ونبــسه مـــړ کبــږم بې د عــشق له نمه

ما لکه ژبـــه پـه خولــګــۍ کې زنـــده ګي کړې ده

شیخي منـمه پـه مستــــــي کـــې د ژونـــد برم سره

کنه کعبه کــې خو هر چا مسـلمـــــاني کـــــړې ده

چې مست، خمـــــار او له شور ډک ګرځم د مینې مین

لکه پېزوان مې په ســـــرو مینه کې خانـــي کړې ده

هاغـه به اوس هم لیکـــــي لاس باندې نامـــه د نورو

خو انـــــدړوال یې په نوم لاهـــم شاعـــري کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې حد ظـــلم ستـــم دې په زړه مات کړم زمانې

حالاتو تـــه دې پاتې جوړ مـېرات کړم زمـــانې

د ژوند په کړلـــيچو کې د بـــريا تر بـــريده تلمه

ناکام دې د وختـــونو په خپـل ذات کـــړم زمانې

بې څکه مې څه غـــواړي او يـو څه ځي رانه لرې

هېواد ته دې تـــور زهـــر بل ته شات کړم زمانې

زما د سپېڅلتــــيا او تقـــدس حـــد ته خو ګوره

په خاوره د يهود ژوند د جومـــات کړم زمانـــې

په موټې موټې خاوره ددې مـلک له سره تېر شوم

شهېد دې د ښـــارو د چـــم وفات کړم زمانې

راتـــويه شومه اوښـــکه وم د مـخ له آســـمانونو

لېـــدو تـه دې د څـو مينو قـــات کړم زمـانې

چې هر سړی تر وسې راکې خـپلې ګټې ګـــوري

په شـان دې د ټاکنـــو ستر پســـات کړم زمانې

خــــوړو د خـــواخوږيو ســره تلـم پيوند کېدمه

راجــــوړ شومــــه غزل ټول خيـــالات کړم زمانې

راځــي چې ټـــول مې لولـي اندړواله سم په مينه

زه کـور د پوهـــې فـــکر ادبيـــات کړم زمـــانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمبین صافی

عبدالمبین صافی د الحاج غلام محمد زوی او د ملا محسن لمسی په ۱۳۷۵ لمریز کال بغلان ولایت، مرکزي بغلان د قاضي کلي په یوه دینداره او مجاهده کورنۍ کې سترگی فاني نړۍ ته غړولي دي.
نوموړی په ۱۳۸۰ لمریز کال د خواجه خان بابا منځني ښونځۍ کې خپلې لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۹۱ لمریز کال کې د سمنگانو ولایت ائینچې ښونځۍ څخه فارغ شو.
صافي د کانکور آزموینې له لارې د سمنگانو پوهنتون کرهنۍ پوهنځۍ ته لار پیدا کړه او په ۱۳۹۵ لمریز کال کې یې له دغه پوهنځۍ څخه د لوړو زده کړو فراغت پاڼه ترلاسه کړه.
په کال ۱۳۹۴ لمریز کې ادب او شعر سره بې ساري علاقې دې ته اړ کړ ترڅو خپله هم شعر ولیکي او د شعر په ژانر کې اخلاقي اشعار لیکي.
کلاسیکه دوره کې یې رحمان بابا، حافظ شېرازی او په معاصره دوره کې شهنواز باقر، مطیع الله تراب، بخت زاده دانش او عبدالله تنها یې د خوښې شاعران دي.
ادبي خوځښتونو او فرهنگي غونډو کې رغنده برخه اخلي او خپل ټاټوبي کې د ادب پاله ځوانانو څخه شمېرل کېږي، لا تر اوسه دوه ناچاپ شوې اثرونه (د ډېوې رڼا او ورک اتلان) او ورسره پښتو ژبې ته کتابونو ژباړې هم لری چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي. آزاد افغانستان کې سوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرامي او اسلامي نظام يې ستر آرمان، خپل ټاټوبي او هېواد کې ځوان نسل په ادبي او فرهنگي جامو کې رانغښتل يې لويه هيله ده.

کلام

گله ته چې پـــروا کـــوې د خلـــکو
زنده گي به په رضـــا کوې د خلـــکو
د خيال حلقه دې ځان سره سمبال کا
په سر کې چې سودا کوې د خـــلــکو
مخـــتگ کېسه بيا هسې معمـــا ده
پـــه لاره کې نِدا کـــوې د خـــلکو
د غـــزل توري دې اور ته ورپســـې کا
چې پـه مدحَ کې صبا کوې د خــلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

يو څوک زما يادېږي په يو چا پســــــې خـفه يم

په خپل ځان کې ورک شوی په سبا پسې خـفه يم

سترګو کنج نه مې بهېــږي بد الفاظو نرۍ اوښکې

رومــال پسې ګرځيـــــږمه په تا پســـــی خفه يم

نــشه يمــه په خـــوا دې ســرابـــونو روان شوی

په نشـــت منـــزل کې ګرځـمه آشنا پسی خفه يم

نيـــمګړی پاتــې شــــوی مکمـــل نه يم له هجره

يو زړه مې راسره ده خـپـلې ســاه پســی خفه يم

آهـــونو په سخـــتۍ کې زمـــا روح دی آزار کړی

په ښـــار د درمـــلو کې دعا پســـــی خـــفه يم

ګيلې مې دې تقـــدير له تانه هيڅ نکـړم زړګـيه

انقــلاب د غـــټو ســتـــرګو معــما پســی خفـه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحمت الله قریشی

رحمت الله قریشی فرزند عبدالعزیز قریشی، در سال ۱۳۷٦ هـ.ش در یک خانوادهٔ علم دوست در قریهٔ امام قتیبه (رح) بغلان مرکزی متولد گردیده.

قریشی در سال ۱۳۸۴هـ.ش مکتب را آغاز و در سال ۱۳۹٦هـ. ش در لیسه عالی بغلان مرکزی به اتمام رسانید. بعد از سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زراعت ولایت بغلان راه یافت. و در حال حاضر مصروف فراگیری دروس در رشته مذکور میباشد.

موصوف نظر به عشق و علاقه که با فرهنگ و ادب داشت، در سال ۱۳۹۰ آغاز به شاعری کرد، در قالب های غزل، رباعی، و دوبیتی شعر می سراید.

قریشی در سطح بغلان مرکزی در انجمن های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک می ورزد، نامبرده اثر مجموعه شعری اش را بنام (یک پرنده در قفس) به چاپ رسانیده است.

مولانا، رحمان بابا از شاعران کلاسیک مورد پسند قریشی بوده، صلح و امنیت سراسری در کشور و رو آوردن جوانان به دروس از آرزو های بزرگ رحمت الله قریشی میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

بی شــکایت میروم ای یار دیگر نیستـــم
عـاشـق پاره یخن انگـــار دیـگر نیستـــم
پنجره هم شاهد حــال از سـرود اشــــکها
پا بــه پای صوت یک گیتـــار دیگر نیستم
نعـره ها سر میدهم تا پشــت بام تان عزیز
جـز فدای وصلت دیــــدار دیگـــر نیستم
دامن اشکم خرامان می سرود این کوچه را
لایق ایــن خیزش اشــــعار دیگر نیـــستم

***

در خون خود هـــزار تپیدم نیامـــــدی
آخر به حال مرگ رســـیدم نیامـــــدی
آمد نسیم و گفت نیــــاید نـــــگار تو
هر چی که گفت و من نشنیدم نیامدی
شب تا سحر به یاد رخت گریه مـــیکنم
از هجر تو چه ها که ندیدم نیامــــدی
کندم امید خویش ز اقـــــوال دیــگران
در گوشه ای نشسته رمیــــدم نیامــدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالقیوم طاهری

عبدالقیوم طاهری فرزند عبدالغیور نیازبیک و نوه محمد طاهر بوده، وی در سال ۱۳۷٦خورشیدی در ولایت بغلان متولد گردیده.

طاهری در سال ۱۳۸۳خورشیدی وارد لیسه نوی بغلان مرکزی گردید، در سال ۱۳۹۳خورشیدی موفقانه از لیسه مذکور فارغ شد.

نامبرده در سال ۱۳۹۴ خورشیدی غرض تحصیلات عالی وارد پوهنځی طب پوهنتون خصوصی ترکستان شد، و تا اینک به ادامه یی تحصیلات خویش می پردازد.

احساس، خیال و عشق وی سبب شد که در سال ۱۳۹۳خورشیدی به شاعری رو بیاورد. وی به سبک شعری معاصر شعر می سراید.

مولانا جلال الدین محمد بلخی، حافظ، بیدل، وحشی بافقی از شاعران دوره یی کلاسیک، رضا محمدی، عبدالسمیع حامد،عاطف کابلیان، اسحاق ساقبی از جمله شاعران جوان مورد علاقه یی طاهری میباشد.

طاهری در همایش و انجمن های ادبی سهم فعال داشته و خواهان ترقی فرهنگ و ادب میباشد. تا الحال دو اثر چاپی‌دارد.

شاعر و نویسندۀ بودن مطرح در سطح کشور و جهان از آرزو های بزرگ و ایجاد انجمن ها و جشنواره های ادبی در سطح افغانستان از آرزو عبدالقیوم طاهری میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

مادر نشد بـــرای شـــب ات نان بیاورم
یا که به رنـــج و درد تو پـــــایان بیاورم
در شهر کفـــــش پای خودم را فروختم
تا چـــادرت برای زمستـــــــان بیاورم
هر صبح کوچه ها به سرم خنده می کند
وقتی که شـــام را به تو حیـــران بیاورم
هرگز نشد شبـــی به حضورت سخن زنم
یا بر لبان خشــک تو مــــن جان بیاورم
مادر خلاصه هیچ نـــــشد مزد دست من
تا دسته ی ز سنبـــل و ریحـــان بیاورم
حالا مـــــرا ببخش دگـــر چاره ام نبـــود
رفتـــــم دوای درد پریشـــــان بیاورم
رفتـــم به قســم روز اول از همــه جهان
یک کشوری بنـــام خراســــان بیاورم
پسوند کافـری همــه ناحق به مـــن زدند
رفتـــم که تا نشانه ی ایمان بیـــــاورم
دیدم که هیچ کس به غم من نـــبود غم
ایـــــنجا نشد که طلعت انسان بــیاورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

این زندگی فقط غزلـــــــی روی باد بود

در کوچه های دل که شـــبی اعتماد بود

غیر از غمش که هیچ نـــدارد به من روا

نفرین به این دلی که همـــیشه نماد بود

تنها شبی عبور نکـــــــــردی ازین دیار

دستم به ماشه در دو رخ امـــــتداد بود

می خواستم اگر به کسـی حرف می زدم

این جا نفر به مثل شـــــــما ها زیاد بود

هر صبح زود می آمدم شـــــهر پیش تو

بـــــر بوی دامن ات که مرا اعـــتیاد بود

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضل الرحمن سيرت

فضل الرحمن سيرت د محمد ظريف زوی د ميرزا مير لمسی دی، په ۱۳۷۶ لمريز کال کې د پاکستان هېواد کراچۍ ښار سهراب گوټ سيمه کې زېږېدلی، چې د علېزيو قوم پورې تړاو لري، اوس مهال د بغلان ولايت ډنډ شهاب الدين سيمه کې مېشت دی.

نوموړی په ۱۳۸۱ لمريز کال کې لومړني زده کړې د تور شهيد منځنۍ ښوونځي کې پيل او په ۱۳۹۳ لمريز کال يې د کريم شهيد لېسه کې خپله ښوونځی دوره بشپړه کړه.

سيرت په ۱۳۹۴ لمريز کال کې يې بغلان پوهنتون د ادبياتو او بشري علومو پوهنځي ته لار پيدا کړه، او په کال ۱۳۹۷ لمريز کې لوړې زده کړې ددغه پوهنځي د پښتو ژبې او ادب په څانگه کې پای ته ورسولې.

د ښونځی مهاله يې د شعر سره ذوق لاره؛ خو د مينې ټال کې ځنگيدلو يې اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي او په کال ۱۳۹۲ لمريز کې يې خپل لومړی شعر وليکه. سيرت غزل په فورم کې شاعري کوي. لا تر اوسه کوم چاپي اثر نلري؛ خو يو اثر يې چاپ ته د جوگه کېدو په حال ده.

پښتو ادب کې يې ټول شاعران خوښ دي؛ خو کاظم خان شيدا، او پير محمد کاروان يې تر ټولو د خوښې شاعران بولي.

سيرت په ادبي خوځښتونو او بهيرنو کې تل رغنده برخه اخلي، عصري ټکنالوژۍ څخه د ځوانانو سمه گټه اخيستنه يې ځوان نسل ته پيغام ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

د زړه د سهـــــارونو ګل غوټـۍ وه لرې لاړه

د پرخې خاموشۍ کې لیونـــــۍ وه لرې لاړه

د روح دې اهتــــزاز هرې نځـا کې ګډېدله

پرهر پرهر وجود کې مې سلګـۍ وه لرې لاړه

د حســـن په ګرېوان کې سمنـدر ځپې وهلې

د سترګو په صحرا کې یې بړلــۍ وه لرې لاړه

همدغه یې ویل چې یاره ستا هېرول ګران دي

شیبه شیبــه یارۍ کې بغلانـــۍ وه لرې لاړه

سیـــــرت ورته د مینې کربـــلا یوه نغمه کړه

د زړه په دهلېزو کې مې جنـــۍ وه لرې لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

يواځې نه يمه خپل ځان کې مې بل ځـــــان لېدلی

بی خوده ګـــــرځم ستا لېدو کې مې تــاوان لېدلی

د زړه خېمه مې ستا د شونډو غوړپ ويـــجاړه کړله

په هر يو غوړپ مې د غزل غوندې جـــانان لېدلی

لکه د ســــــولې تږی ګرځـــــم تاپســــې در په در

دغه آرمان کې مې د هـــر افغان ارمـــــــان لېدلی

ومـــــــه روان يو لاروي راتـــــــه اواز وکــــړلو

د ســولې تږيه! ما د سولـــــــې لوی کاروان لېـدلی

يوه شــــــاعره راته خيــــال کې غزلونه ليــــکي

په هر غـــزل کې مې د خپل زړګې درمــان لېدلی

د زړه جهيــــــل کې مې د مينې کلـــيسا جوړوي

ما په چـــــــونغر کې د الفت يو ثنا خـــوان لېدلی

سيرت بې وسه دی څه نه وايي تيـــــارو کې اوسي

د تېر شوې وخت کې خپل ژوندون مې وران لېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمیع الله دولت زی

سمیع الله دولت زی د نور احمد زوی د ګل علم لمسی په ۱۳۷۷لمریز کال کې د بغلان ولایت مرکزي بغلان ښار کې زیږېدلی دی، چې د دولت زیو علي شېرخېل کورنۍ پورې تړاو لري.
دولت زی په ۱۳۸۲ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالی لېسه کې شامل او په کال ۱۳۹۴ لمریز کې یې له یادې لېسې څخه د فراغت سند تر لاسه کړ.
په ۱۳۹۴لمریز کال کې د کانکور آزموینې له لارې د کندهار ولایت د ژبو او ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو چې اوس مهال یاد پوهنځۍ کې زده کړې ترسره کوي.
په کال ۱۳۹۳ لمریز کې یې شاعري پیل کړې او د غزل په فورم کې شعر لیکي.
پخوانیو شاعرانو کې عبدالحمید مومند او په معاصره شاعرانو کې یې عبدالباري جهاني د خوښې شاعران دي.
دولت زی ادبي خوځښتونه کې ونډه اخلي او پخپله د ادبي ځانګو کارکونکی ده او همدارنګه ځینو ویب سایټو کې لیکوالي هم کوي.
د ځوان نسل احساسات او ذهني ادراک راویښول او همدارنګه هغوی کې د مسؤلیتونو ځواک راژوندي کول یې ستره هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ته وایې پیـــسې دې وي د تورې تورې شړنـــګ دې وي

زه وایم قلـــــم دې وي د وچې ډوډۍ ټـــنګ دې وي

ته وایې محــتاج دې وي په هر کلي کې جنــګ دې وي

زه وایم مینه دې وي شور دې وي غورځنــــګ دې وي

ته وایی ټوپک دې وي ټوپک په خوله کې کړنګ دې وي

زه وایم چې ســوله دې وي ژوند دې وي پالنګ دې وي

ته وایې چـــې شـمعې ســـره شاوخوا رڼــــا دې وي

زه وایم چې ګـــل دې وي بـــورا دې وي پتنګ دې وي

ته وایې چې خان دې وي غریب دې وي نیرنګ دې وي

زه وایم چې ټول دې ســــره ورونه په یو رنــګ دې وي

ته وایې خټګر دې وي دهـقان دې وي کولنــګ دې وي

زه وایـــم سمـــــبع دې وي دده د قلم رنــګ دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کور په کور زړګی پرهر درپسې ګرځم
له پخوا نه اوس بهتر در پسې ګرځم
زما زړه پیوندول څه آسانه نه دي
خو بیا هم اوتر اوتر درپسې ګرځم
تور نقاب له مخې لرې کړه ظالمې
لالهانده په سحر درپسې ګرځم
زه اوس هم ستا د بشر د لیدو تږی
په بازار لکه سوالګر درپسې ګرځم
دا زمونږ کلي کې ولی غوغا نشته
خاموشۍ کې مرور درپسې ګرځم
نن راته داسې په نازکو شوندو وویل
یاره دولتزیه تر محشر درپسې ګرځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالوهاب مومند

عبدالوهاب مومند د معلم عبدالجبار مومند زوی او د عبدالستار مومند لمسی دی، چې په ۱۳۷۹ لمریز کال د بغلان ولایت مرکزي بغلان معلم شعبان کلي په یوه علم دوسته کورنۍ کې فاني نړۍ ته سترګې پرانیستي دي.

نوموړی په کال ۱۳۸۴ لمریز د مرکزي بغلان عالي لېسه کې شامل او په ۱۳۹۶ لمریز کال کې له دغه ښوونځۍ څخه فارغ شو.

د کانکور آزموینې له لارې یې په ۱۳۹۷ لمریز کال کې خپل د خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبیاتو پوهنځی، پښتو څانګی) ته بریالی شو او اوسمهال دغه پوهنځي کې خپلې لوړې زده کړې ترسره کوي.

د ادب سره مینه او ژور تړاو اړ کړ چې په ۱۳۹۵ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړي او د غزل په ژانر کې له نازک خیال سره په کم عمر اوچت غزلونه ولیکي.

رحمان بابا د کلاسیک دورې او حمزه شینواری، بخت زاده دانش، مفتون او شاهنواز باقر یې د معاصرې دورې د خوښې شاعران دي. ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې تل رغنده ونډه اخلي او په سر کې ادب پال خیال لرې. لا تراوسه یو ناچاپ لیکلی ناول لري، چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي.

هېواد کې سوله، او د خپلو نیمګړو موخو ته رسېدل یې تر ټول لوی آرمان دی. ځوان نسل کې د فرهنګ او ادب پیاوړتیا یې ستره هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

مظلوم ولس ته سپر يم زه به مرم که پاتې کېږم
جانان پسې اوتـــر يم زه به مــرم که پاتې کېږم
وليان او مقتديان هم د ځيـــــنو ځيني ښـه دي
فرعون څخه بهتــر يم زه به مــرم که پاتې کېږم
د شمعې له اور وړانګو نه ســوزځېږم وېلې کېږم
بيا هم پسې سحـــر يم زه به مــرم که پاتې کېږم
زما د خيال جامـــې خو په رنـــګونو ګنـډل شوي
د مينې دې سوالګر يم زه به مرم که پــاتې کېږم
د سپينې سولې مړ يم لږ باور وکړه مـــــــومنده!
د سولې کبوتـــــر يم زه بـه مـــرم که پاتـــې کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زه ستـــا د تورو زلفـــــــو تسلل ته رســـېدم
بس ورک غوندې لاروی ومـــه منزل ته رسېدم
د خیال په مړوندو مې خپل سـر په کاڼي کېښود
ویده په تـــــوره خونــــه وم ګوګـــل ته رسېدم
ملنګ غوندې سړی وم خپـــــل روزګار مې چلوه
د ټکندې غـــــرمې سېـــزلي جـــل ته رسېدم
رباب کې شـــور نغمه وایـــــم همداســې رباعي
کتل مې ښکلي مـــخ ته شـــوخ غزل ته رسېدم
مـومنـــــــده د ګلونو په ښـــار زلــــفو کې د بڼ
په لاس کې مې چارګل و ستــــا اوربل ته رسېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـاشـق الله جـلال زوی

عاشق الله جلال زوی د جلال الدین زوی د عبدالدیان لمسی دی، په ۱۳۷۹ لمریز کال کې د بغلان ولایت مرکز د ټغرو کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی.

عاشق الله جلال زوی چې په ادبي ملګرو کې د جلال زوی په نوم یادېږي لومړنۍ زده کړې یې خپل پلرني ټاټوبي چشمه شېر د عمرخېلو منځني ښونځۍ کې پیل کړي او اوس مهال د سیدجمال الدین افغان لېسه کې خپلې پاتې زده کړې بشپړوي.

ادب او اشعارو سره شوق اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي. چې په ۱۳۹۴لمریز کال کې یې خپل لومړی شعر ولیکه، او همدارنګه د غزل په فورم کې ښایسته او نازک خیاله شاعري کوي.

شاهنواز باقر او عبدالباسط کلیوال یې د خوښې شاعران دي.

جلال زوی د کم عمر سره لوړ خیال لري، تل ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ونډه اخلي، چې د لرې پرتې سیمې چشمه شیر څخه بغلان ولایت ادبي بنډارنو او مشاعرو کې ګډون کوي.

لوړې زده کړې بشپړول، هېواد ته د خدمت جوګه کېدل او د خپل نیمګړې هیلو ته رسېدل یې ستر آرمان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ترمنــې اوښـکې مې په مخ بانـــدې بهېږي خدایه
په کـــور مـــو هره ورځ بمونـــه راورېږي خدایه
دلتـه وحشت بیخې ډېر شوي دې مـــالت کې کنه
مینـدې او خویندې مو جلا جـــــلا ژړېــږي خدایه
د یتیم اوښکې خو په دې ښار کې هېــڅ ونه دریدې
پلار جان یې نشته نور، د هېچا نه خوښـــیږي خدایه
د زړه آرمــــان مې پـــوره شوی که نیـــمګړی پاتې
په وطن ســوله شـــوه ډېـــوې یی رابلـــېږي خدایه
څه ښکلـــي ښـــکاري افغانـــــان واړه په یو مټ
تور سور شیـن بیرغ په لوړ چنار باندې رپېږي خدایه
دغه پـــاکه خـــاوره کې غلا او غاصــبین ډېر شوي
د یو غـــریب د یو یتیم حق خـــوړل کـــېږي خدایه
جـــلال زوی به خپله وینـــــــــه ډالۍ کې ورکوي
که مــې وطـــن زما په تـــن بانـــدې رغېږي خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په ګرمو اوښکو يې د مينې تـــباهي جوړه کړه
په ياد د ښکلو مې جانانه زنـــده ګي جوړه کړه
جرګې ورلېږمه خو پلار مـــغرور يی نه قبلوي
دا لا خبر نه وه ما آسمـان کې ريباري جوړه کړه
زه لا ژوندې ومه مړ نه ومـــه لا ژوند مې کاوه
دا بې وفا شوله له بل سره يې يـــاري جوړه کړه
د غم سندرو يې له پيل څخه خوندونه اخيستل
رقيبان خوښ دي په ما يې ښـــادي جوړه کړه
ظالمه مور دې درته مړه شه چې بې غمه شو نو
ديدن خو بند شو له ليلا يې زنـــداني جوړه کړه
ته لا تر اوســـه بېـسواد يې جلال زويـــه ياره
له تا خو ښه شوه په انډيا کې ماستري جوړه کړه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library